

CSR

Thailand 2012

ฉบับพิเศษเดือนพฤศจิกายน 2555

CSR ในบริบทของ ความสุจริต โปร่งใส

ปางหนึ่งของ CSR หรือ Corporate Social Responsibility คือความสุจริต โปร่งใส ในโอกาสที่ทั้งสภาหอการค้าไทย สำนักงาน ปปช. และภาคส่วนต่างๆ กำลังต่อต้านการทุจริต และประพฤตินิยมกันอย่างแข็งขัน CSR เล่มที่ผมเขียนให้ "ฐานเศรษฐกิจ" นี้ จึงขอ In Trend เน้นเรื่อง " CSR ในบริบทของความสุจริต โปร่งใส"

เนื้อหาในหนังสือฉบับพิเศษนี้ เริ่มด้วยการปูพื้นเรื่อง CSR คือ "CSR ที่แท้ ที่ทำดี ได้ดีจริง" เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนว่า CSR ไม่ใช่การให้ ไม่ใช่จิตอาสา แต่เป็นหน้าที่ของ วิสาหกิจ ต่อด้วยบทวิเคราะห์ที่สำคัญให้กับสำนักงาน ปปช. เรื่อง "ว่าด้วยความสุจริต เรื่องสำคัญ ของ CSR" และประเด็นที่พึงพิจารณาอีกคืออย่าเข้าใจว่าประชาชนส่วนใหญ่ชมชอบการทุจริต ด้วยเรื่องสำคัญ "ตีความให้ถูก คนส่วนใหญ่ไม่ชอบทุจริต"

ความไม่สุจริตในธุรกิจเอกชนเห็นได้ชัดจาก "โฆษณาหลอกหลวงคือทุจริต ขาด CSR" นอกจากนี้หลายวิสาหกิจยัง "ทำดีเพื่อเลื่องทำ CSR!" คือไปเที่ยวบริจาค ช่วยเหลือสังคม แต่ขาดความรับผิดชอบที่แท้ สังคมธุรกิจจึงควร "วิพากษ์ความดีปลอมๆ" ยิ่งกว่านั้นเรายังพึง สังเกต "ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด" คือธุรกิจที่กำไรสูงสุดและเสียภาษีมากที่สุด เพราะ บางธุรกิจหนีภาษี แต่บริจาคเงินมาก เป็นต้น

หนังสือพิเศษของฐานเศรษฐกิจเล่มนี้ ยังเจาะลึกถึงเรื่องคนดี โดยมีบทความเรื่อง "คนดี เป็นยังไง ดูยังไง" การพิจารณา "การทำดีที่แท้" และข้อพึงสังวรเรื่อง "CSR, การทุจริต โดย 'ผู้เปี่ยมคุณธรรม'"

ในภาคธุรกิจเอกชน การปฏิบัติชอบต่อแรงงานหรือพนักงาน ก็เป็นการแสดงความ สุจริต โดยดูในรายละเอียดได้ที่ "CSR ในแง่ของแรงงาน" แต่ในทางตรงกันข้าม "สวัสดิการ ที่ดีเกินไปคือทุจริต ขาด CSR" โดยเฉพาะในกลุ่มบริษัทมหาชนขนาดใหญ่ที่เป็นรัฐวิสาหกิจ ซึ่งทำให้ผู้ถือหุ้นและประชาชนเสียหายจากการ "ประเคน" สวัสดิการอย่างมากมาย

ลองอ่าน และช่วยกันรณรงค์ CSR ที่แท้ ที่ไม่บิดเบือนนะครับ

ดร.โสภณ พรโชคชัย

บรรณาธิการฉบับพิเศษ CSR

หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ

Contents

CSR ที่แท้ ที่ทำได้ ได้ถึงจริง	14
ว่าด้วยความสุจริต เรื่องสำคัญของ CSR	18
ตีความให้ถูก คนส่วนใหญ่ไม่ชอบทุจริต	34
โฆษณาหลอกลวงคือทุจริต ซาด CSR	38
ทำได้เพื่อเสี่ยงทำ CSR!	50
วิพากษ์ความดีปลอมๆ	52
ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด	56
คนดี เป็นยังไง ดูยังไง	62
การทำดีที่แท้	66
CSR การทุจริตโดย 'ผู้เปี่ยมคุณธรรม'	70
CSR ในแง่ของแรงงาน	74

ทำไม CSR ที่แท้ ทำดีได้จริงจัง

CSR ซึ่งแปลไทยว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจ ได้รับการกล่าวถึงมานานพอสมควร แต่ได้ถูกตีความไปต่างๆ นานา

ผมจึงตั้งใจเขียนหนังสือนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่า CSR คืออะไรกันแน่ และมีแนวทางปฏิบัติให้ถูกต้องได้อย่างไร โดยเขียนจากประสบการณ์จริง ในฐานะผู้บริหารวิสาหกิจที่ปฏิบัติ CSR จริง ไม่ใช่เฉพาะในแง่ของนักวิชาการ CSR

ก่อนอื่น เราควรมาเข้าใจคำว่าความรับผิดชอบก่อน ผมได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญพระบรมราโชวาทของในหลวงในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2519 ความว่า

"...การจะทำงานให้มีประสิทธิผลและให้ดำเนินไปได้โดยราบรื่นนั้น จำเป็นอย่างยิ่ง จะต้องทำด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง ไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง ไม่บิดเบือนจุดประสงค์ที่แท้จริงของงาน สำคัญที่สุด ต้องเข้าใจความหมายของคำว่า "ความรับผิดชอบ" ให้ถูกต้อง ขอให้เข้าใจว่า "รับผิดชอบ" ไม่ใช่การรับโทษ หรือถูกลงโทษ "รับชอบ" ไม่ใช่รับรางวัล หรือรับคำชมเชย การรู้จักรับผิดชอบ หรือยอมรับรู้ว่าอะไรผิดพลาดเสียหาย และเสียหายเพราะอะไรเพียงใดนั้น มีประโยชน์ทำให้บุคคลรู้จักพิจารณาตนเอง ยอมรับความผิดของตนเองโดยใจจริงเป็นทางที่จะช่วยให้แก้ไขความผิดได้ และให้รู้ว่าจะต้องปฏิบัติแก้ไขใหม่ ส่วนการรู้จักรับชอบหรือรู้ว่าอะไรถูก อันได้แก่ปฏิบัติตามความมุ่งหมาย ถูกตามหลักวิชา ถูกตามวิธีการนั้น มีประโยชน์ทำให้ทราบแจ้งว่า จะทำให้งานสำเร็จสมบูรณ์ได้อย่างไร จักได้ถือปฏิบัติต่อไป นอกจากนั้น เมื่อเข้าใจความหมายของคำว่า "รับผิดชอบ" ตามนัยดังกล่าวแล้ว ผู้ที่เข้าใจซึ่งในความรับผิดชอบ จะสำนึก

ตระหนักได้ทันทีว่า ความรับผิดชอบคือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ทำ จะหลีกเลี่ยงละเลยไม่ได้..."

ที่ผมอัญเชิญพระบรมราโชวาทมานี้ ก็เพื่อให้ทุกท่านได้ทราบชัดว่า "ความรับผิดชอบคือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ทำ จะหลีกเลี่ยงละเลยไม่ได้" ความรับผิดชอบจึงเป็นหน้าที่หรือพันธกิจสำหรับผู้เกี่ยวข้องและวิสาหกิจทั้งหลาย ส่วนการอาสาทำดีหรือดำเนินการบำเพ็ญประโยชน์แบบไม่หวังสิ่งตอบแทนเป็นอีกส่วนหนึ่ง

ดังนั้นเมื่อเรากล่าวถึง "ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจ" ก็ย่อมหมายถึงหน้าที่ที่วิสาหกิจพึงมีต่อสังคมในฐานะหน่วยหนึ่งของสังคมที่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย ปฏิบัติตามกฎหมาย โดยเคร่งครัด รวมทั้งมีจรรยาบรรณทางธุรกิจและมาตรฐานวิชาชีพที่แน่นอน ส่วนการบำเพ็ญประโยชน์แม้เป็นสำนึกที่สมควรของวิสาหกิจ แต่ก็ไม่ใช้ความรับผิดชอบต่อสังคม

ในสังคมอารยะยุคใหม่เช่นทุกวันนี้ น่าจะถือว่าหมดยุคของการทำธุรกิจแบบ 'ด้านได้ อดาย-อด' แล้ว การเอาเปรียบคนอื่นจนร่ำรวยแล้วยังมีหน้ามาชูคอในสังคม ไม่สมควรได้รับการยกย่อง แต่เราก็คงไม่ไปประณามใคร เพราะคงไม่ใช่แนวทางการสร้างสรรค์

การส่งเสริมการทำความดี
ต้องทำแต่แรก ตั้งแต่เป็นเยาวชน
ในภาพผู้เขียนเป็นวิทยากรบรรยาย
ให้กับค่ายเยาวชนสุจริต แกนทุกปี

เราควรทำธุรกิจแบบตระหนักรู้ถึงคติที่ว่า 'ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว' คนทำชั่ว ทำธุรกิจเอาเปรียบคนอื่น ฉกฉวยผลประโยชน์ของคนอื่นโดยมิชอบ ย่อมเป็นการกระเท ผิดกฎหมาย อย่าลืมนะว่า 'ชื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน' การคดโกงนั้นย่อมเท่ากับการละเมิดต่อลูกค้าหรือผู้ใช้บริการ และจะถูกลงโทษจนทำให้เสียทรัพย์สิน เสียชื่อเสียง จนอยู่ในธุรกิจนั้นๆ ไม่ได้อีกต่อไป

เราต้องเคารพและรู้จักให้เกียรติพลังประชาชนผู้บริโภค และเชื่อมั่นในหลักการศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า 'ความดีย่อมชนะความชั่ว' และ 'คนดีมีคู่' เมื่อเราซื่อ เราก็ย่อมต้องมีกินโดยไม่หมด เมื่อเราทำดี เราก็จะได้รับผลดีๆ เป็นสิ่งตอบแทนอย่างแน่นอน

ในทางการตลาดและการขายสมัยใหม่ เราเรียกว่าการสร้างตราหือสินค้า หรือ Brand นั้นเอง และการทำธุรกิจให้ยั่งยืนอย่างแท้จริง จึงต้องสร้างด้วย Brand จากการสั่งสมความดี มีคุณภาพ และที่สำคัญมีหลักประกันจนได้รับความเชื่อถือจากผู้บริโภค ทำให้สินค้าและบริการของเราสามารถขายได้กำไรมากกว่าเมื่อเทียบกับวิสาหกิจอื่นที่ขาด CSR

ที่ว่างานนี้ไม่ใช่เรื่อง 'คุณธรรม' หรือ 'มรรยาท' ที่มีอยู่กับการ 'สมควร' ทำตาม 'ใจสมัคร' แต่เป็นเรื่องของความจำเป็นทางข้อกฎหมายที่เราควรอยู่ในทำนองคลองธรรมโดยไม่ละเมิดผู้อื่น ดังนั้นเราจึงไม่ควรอธิบาย CSR ด้วยหลักศาสนา แต่ว่ากันตามความเป็นจริงของโลกที่เราต้องทำตามหน้าที่โดยละเอียดไม่ได้

บางคนไขว่คว้าหาการมีหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่รับผิดชอบต่อผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการนั้น อาจกลายเป็นการทำตามหน้าที่อย่างแกรนๆ ไม่ได้ทำด้วยใจจริง จึงเสนอแนวคิดว่าควรให้คนทำดีโดยสมัครใจจะดีกว่า ในการอาสาทำดีนั้น ใครๆ ก็ควรทำเพื่อการมีมงคลต่อชีวิต แต่จะต้องทำหน้าที่ของตนให้ครบถ้วนสมบูรณ์ก่อน หากไม่จะกลายเป็นการ 'ทำดีเอาหน้า' 'สับหน้าปะจมูก' 'ผักชีโรยหน้า' หรือกลายเป็นการทำดีเพื่อปกปิดความผิดไป

เราพึงตระหนักในเบื้องต้นว่า การทำ CSR อยู่ที่การเปลี่ยนแนวคิด (Mind Set) ของเรา เปลี่ยนจากการทำธุรกิจแบบ 'ตีหัวเข้าบ้าน' หรือแบบโจร (ด้านได้ อาย-อด) เป็นการทำธุรกิจแบบวิญญูชน (ชื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน) ต่อมาจึงวางแผน ปฏิบัติการ และจัดทำรายงาน CSR เพื่อประกาศให้โลกรู้ และช่วยรณรงค์ให้เกิด CSR ในสังคมธุรกิจอย่างแท้จริง

และเมื่อเราได้ทำตามหน้าที่พลเมืองดีแล้ว ใครจะอาสาทำดีเพิ่มเติมก็เป็นสิ่งที่พึงชื่นชม อย่าลืมนะว่า 'ยิ่งให้ ยิ่งได้' คนเราเกิดมาต้องสร้างสรรค์ ไม่ก่ออาชญากรรม ไม่เอาเปรียบใคร จะได้มีเกียรติเก็บไว้ให้ลูกหลานภูมิใจ

เรามาสังสร้างความโปร่งใสให้กับองค์กรของเรา สังคมและประเทศชาติโดยรวม เพื่อให้เกิด CSR กันอย่างแท้จริงกันเถอะ

ว่าด้วยความ สุจริต เรื่องสำคัญของ CSR

ความสุจริตเป็นองค์ประกอบสำคัญของ CSR การทุจริตเป็นสิ่งที่เลวร้ายและไม่อาจยอมรับได้ นายดุสิต นนทะนาคร ท่านอดีตนายกรัฐมนตรีไทย เป็นผู้ให้ความสำคัญกับการทำธุรกิจ โดยไม่ไปข้องแวะกับการทุจริตในรูปแบบต่างๆ และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักธุรกิจไทยโดยตรง หากประเทศไทยยังมีการทุจริตและประพฤตินิยมชออยู่ทั่วไป โอกาสที่จะมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่จะเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย ย่อมไม่ประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน และประชาชนส่วนใหญ่จะได้รับความทุกข์ยากลำบากจากการนี้

ดร.โสภณ พรโชคชัย ได้ทำการศึกษาเรื่องการทุจริตเพื่อนำเสนอต่อ
สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในที่นี้จึงสรุปย่อมานำเสนอ ดังนี้ :

“

...ถ้าทุจริตแม้แต่นิดเดียว ก็ขอแข่งให้มีอันเป็นไป
พูดอย่างนี้หยาบคาย แต่ว่าขอให้มีอันเป็นไป
แต่ถ้าไม่ทุจริต สุจริต และมีความตั้งใจมุ่งมั่น
สร้างความเจริญ ก็ขอให้ต่ออายุได้ถึง 100 ปี
ส่วนคนไหนที่มีอายุมากแล้ว ขอให้แข็งแรง
ความสุจริตจะทำให้ประเทศไทยรอดพ้นอันตราย...”

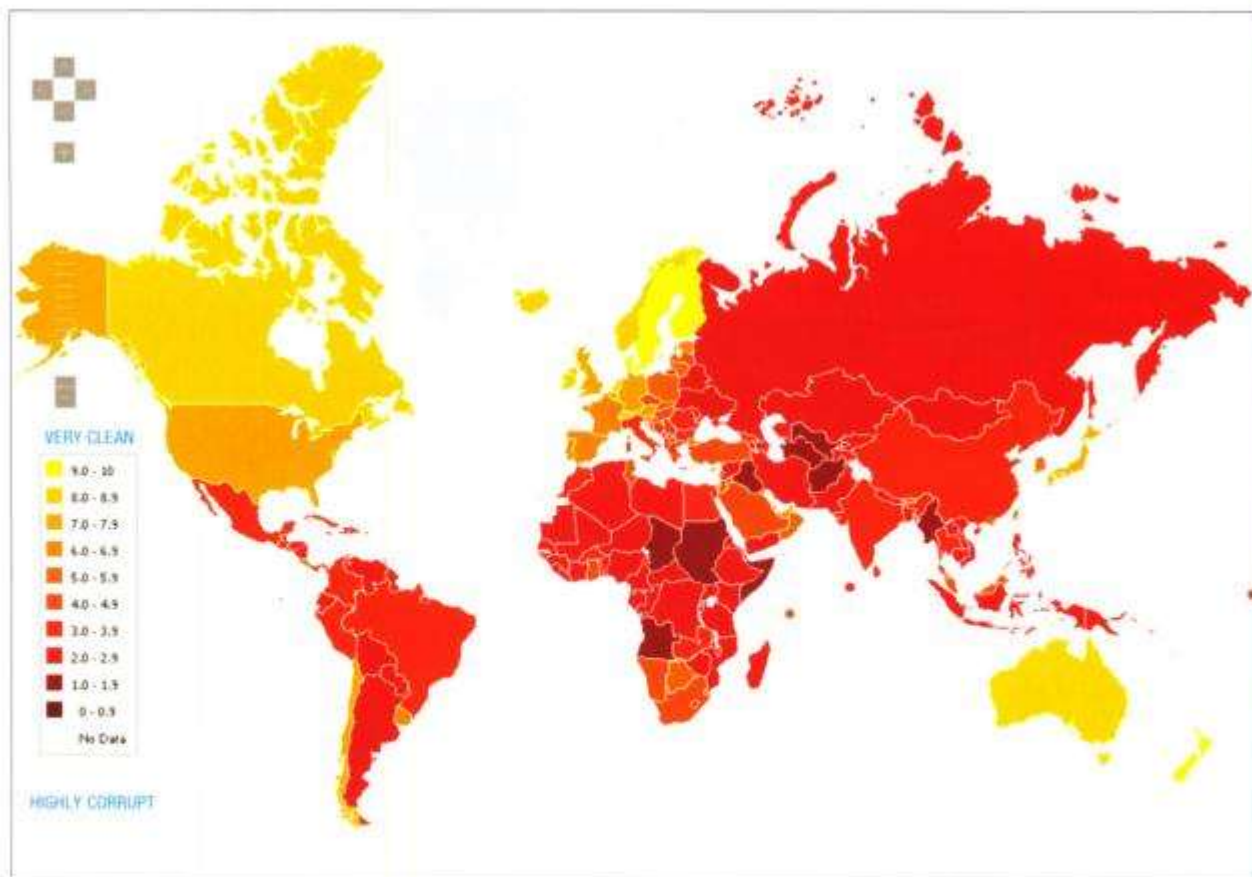
ข้างต้นคือพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งราชอาณาจักรไทยในโอกาสเข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณ เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 (สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ: 2554) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาการทุจริตที่แม้แต่องค์พระประมุขของประเทศ ยังให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การแก้ไขปัญหาการทุจริตจึงเป็นภารกิจสำคัญที่ทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐบาล ภาคเอกชน ภาคประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการแก้ไข

นายดุสิต นนทะนาคร อดีตประธานกรรมการหอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย กล่าวถึงสถานการณ์การทุจริตในประเทศไทยว่าเลวร้ายมาก มีการจ่ายใต้โต๊ะให้กับผู้มีอำนาจ เพื่อให้ได้งานหรือสิทธิประโยชน์มากถึง 50% เพิ่มจากในอดีตช่วง 20-30 ปีที่จ่ายใต้โต๊ะ 2-3% และเพิ่มมากขึ้นเป็น 30-40% ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมา ถือเป็นภาระปับลันชาติ จากนั้นไปภาคเอกชนทั้ง 23 องค์การจะไม่ยินยอมให้เกิดการทุจริต' (หอการค้าไทย: 2554)

ในการนำเสนอเกี่ยวกับการทุจริตต่างๆ ข้างต้นยังได้เปรียบเทียบกับประเทศต่างๆ ดังนั้นการศึกษานี้จึงมุ่งการวิเคราะห์เปรียบเทียบการทุจริตในประเทศต่างๆ จากดัชนีการทุจริต ซึ่งสำรวจโดยองค์การเพื่อความโปร่งใส (Transparency International) ซึ่งได้สำรวจดัชนีการทุจริตต่อประเทศต่างๆ ทั่วโลกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 ถึง ปี พ.ศ. 2543 และข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ประชาชาติต่อหัวต่อปีในห้วงเวลาเดียวกัน ซึ่งสำรวจไว้โดยธนาคารแห่งประเทศไทย

สภาพปัญหาและสาเหตุ

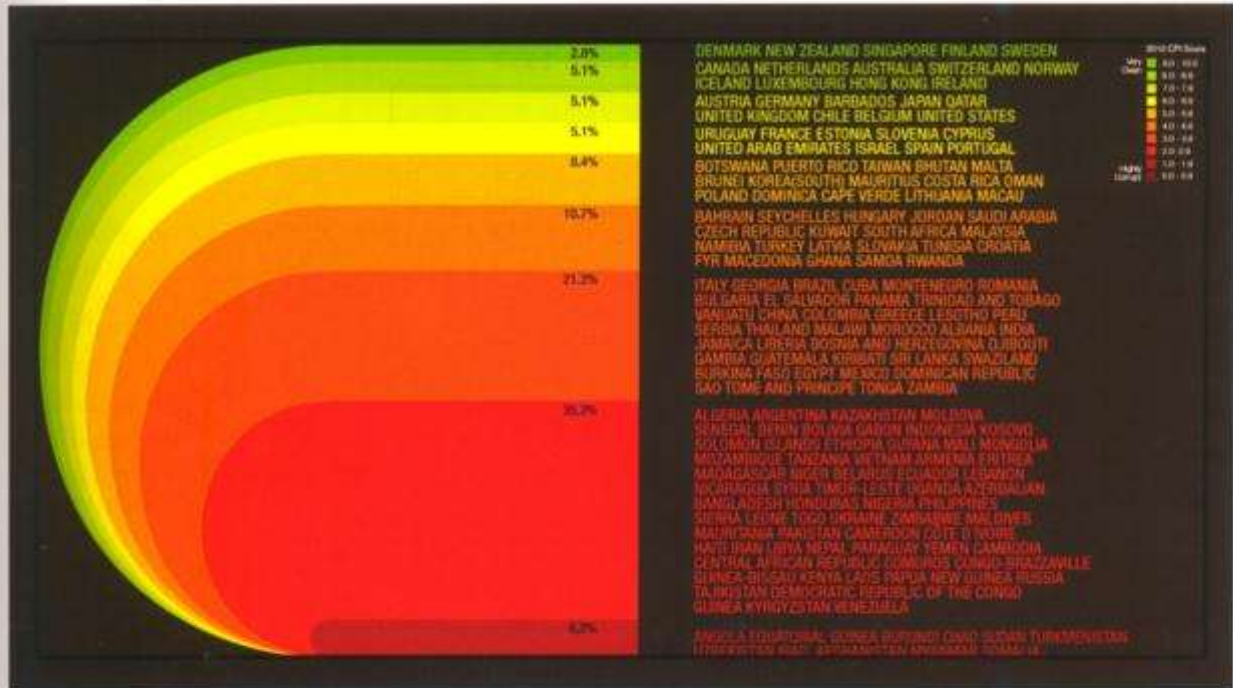
ปัญหาการทุจริตพบเห็นในแทบทุกประเทศ ในที่นี้จึงนำเสนอถึงภาพรวมของปัญหาการทุจริต และกรณีปัญหาสำหรับประเทศไทยเปรียบเทียบกับทั่วโลก รวมทั้งสาเหตุของปัญหาทุจริตที่เกิดขึ้นจากผลการวิเคราะห์ของ Transparency International

ดัชนีการทุจริตโลก พ.ศ.2553 (Corruption Perceptions Index 2010 Results) โดยสวช

***หมายเหตุ: สีเหลืองคือโปร่งใสมาก (Very Clean) ส่วนสีแดงเข้มคือทุจริตมาก (Highly Corrupt)

ที่มา: Transparency International: http://www.transparency.org/policy_research/surveys_indices/cpi/2010/results

ดัชนีการทุจริตโลก พ.ศ.2553 (Corruption Perceptions Index 2010 Results) แยกกลุ่ม

***หมายเหตุ: ในแต่ละกลุ่มจัดเรียงตามคะแนนที่ได้ตั้งแต่สูงที่สุดถึงต่ำสุด

ที่มา: Transparency International. Corruption Perceptions Index 2010 :

<http://www.transparency.org/content/download/55725/890310>

จากผลการสำรวจล่าสุด ณ ปี พ.ศ. 2553 ซึ่งเพิ่งเผยแพร่เมื่อต้นเดือนกันยายน 2554 ของ Transparency International พบว่าในจำนวนประเทศต่างๆ ทั่วโลกในการสำรวจครั้งนี้ 178 ประเทศ พบปัญหาการทุจริตอยู่ทั่วโลก แผนภูมิต่อไปนี้แสดงถึงข้อค้นพบที่น่าสนใจทั่วโลกดังนี้:

ตามแผนภูมิข้างต้น ประเทศที่เป็นสีแดงจะมีการทุจริตมากที่สุด โดยเฉพาะที่เป็นสีแดงเข้ม ส่วนประเทศที่มีความโปร่งใสสูงจะเป็นสีเหลืองโดยเฉพาะสีเหลืองสด ทั้งนี้สังเกตได้ว่า ประเทศส่วนมากในโลกนี้มีการทุจริต ประเทศที่มีความโปร่งใสมากมักเป็นประเทศในทวีปอเมริกาเหนือ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และประเทศในยุโรปตะวันตก โดยเฉพาะกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย รวมทั้งประเทศในเอเชียบางส่วน เช่น สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ เป็นต้น

จากข้อมูลของ Transparency International อาจอนุมานได้ว่า ประเทศส่วนใหญ่มีปัญหาการทุจริต โดยมีประเทศต่างๆ ถึงสองในสามจากทั้งหมด 178 ประเทศที่คะแนนดัชนีการทุจริตต่ำกว่า 5 จากคะแนนเต็ม 10 ตามแผนภูมิที่ 2 พบว่า ประเทศที่มีความโปร่งใสมากหรือมีการทุจริตต่ำนั้น มีจำนวนน้อยมากในแต่ละกลุ่ม ในขณะที่ประเทศที่ได้คะแนนในระดับต่ำกว่า จะมีจำนวนประเทศในกลุ่มเพิ่มขึ้นตามลำดับ ยกเว้นประเทศที่มีปัญหาการทุจริตมากที่สุด จะเป็นประเทศส่วนน้อย

ทั้งนี้ กลุ่มประเทศที่มีความโปร่งใสมากที่สุดประกอบด้วย เดนมาร์ก นิวซีแลนด์ และสิงคโปร์ โดยได้คะแนนเท่ากันคือ 9.3 เต็ม 10 รองลงมาคือฟินแลนด์และสวีเดนที่ต่างได้คะแนน 9.2 กลุ่มที่สองที่ได้คะแนน 8-8.9 นั้นประกอบด้วย แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ออสเตรเลีย สวิตเซอร์แลนด์ นอร์เวย์ ไอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก ฮังการี และไอร์แลนด์ (เรียงตามคะแนนสูงสุดลงมา) จะสังเกตได้ว่าประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมาช้านานแล้ว มีความมั่นคงสูง

ในทางตรงกันข้าม ประเทศที่มีความโปร่งใสน้อยที่สุดเรียงตามลำดับที่น้อยที่สุดขึ้นไปตามลำดับประกอบด้วย โชมานีเย เมียนมาร์ อัฟกานิสถาน อิรัก อุซเบกิสถาน เดอร์คิเมนิสถาน รูดาน ซาอุดีอาระเบีย อิเควทอเรียลกินี และแองโกลาตามลำดับ ประเทศเหล่านี้มักเป็นประเทศที่ยังไม่เจริญเท่าที่ควรคงมีปัญหาทางเศรษฐกิจ และมีจำนวนมากเป็นประเทศในทวีปแอฟริกา รวมทั้งประเทศใหม่ที่แยกตัวจากอดีตสหภาพโซเวียต

สำหรับในกรณีประเทศไทย ดัชนีการทุจริตที่แสดงคะแนนความโปร่งใสของไทยอยู่ที่ 3.5 เต็ม 10 ในปี พ.ศ. 2553 หากพิจารณาจากแนวโน้มระยะยาว จะพบว่าความโปร่งใสของประเทศไทยดีขึ้น เพราะในปีแรกของการวัด คือปี พ.ศ. 2541 พบดัชนีอยู่ที่ 3.0 อาจสังเกตได้ว่า ดัชนีการทุจริตของไทยคงที่ ณ 3.2 ในช่วงปี พ.ศ. 2542-2545 และเริ่มดีขึ้นในช่วงปี

แผนภูมิที่ 3 : ความโปร่งใสของประเทศไทย พ.ศ. 2541-2553

ปี พ.ศ. 2549 สถานการณ์ก็ยิ่งทรุดลงตามลำดับ โดย ณ ปี พ.ศ. 2553 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 44 ของประเทศทั้งหมดที่สมมติให้มีเท่ากับ 100 บริษัทที่มีความโปร่งใสสูงสุด

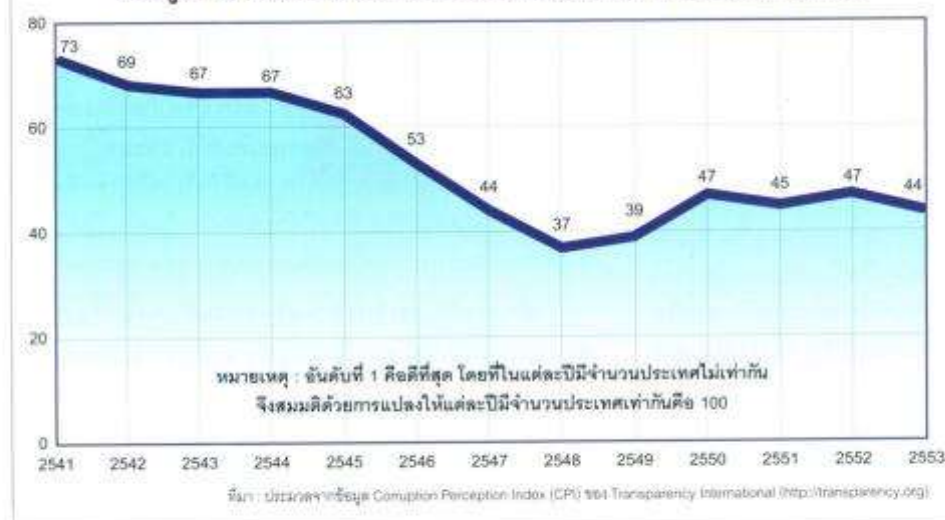
หากกล่าวได้ว่า ณ ระดับ

พ.ศ. 2546- 2548 ตามลำดับ โดยดัชนีเพิ่มสูงขึ้นเป็น 3.8 จาก 10 ในปี พ.ศ. 2548 อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นก็กลับลดลงในปี พ.ศ. 2549-2550 สำหรับในช่วงปี พ.ศ. 2551-2553 นั้นกระเตื้องขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังต่ำกว่าช่วงสูงสุดคือในช่วงปี พ.ศ. 2547-2548

อย่างไรก็ตามในแต่ละปี จำนวนประเทศมักไม่เท่ากัน ทั้งนี้เพราะในบางประเทศขาดข้อมูลที่เพียงพอต่อการวัดดัชนีการทุจริต แต่เพื่อให้สามารถจัดลำดับประเทศ จึงสมมติให้แต่ละปีมีประเทศที่เข้าร่วม 100 ประเทศเท่าๆกัน เพื่อพิจารณาถึงลำดับของไทยตามคะแนนข้างต้น โดยในการนี้ผลปรากฏว่าในปีแรก คือ พ.ศ.2541 ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 73 ต่อมาสถานการณ์ดีขึ้นตามลำดับ จนมาถึง พ.ศ. 2548 ประเทศไทยได้อันดับที่ดีที่สุดคือ 37 จาก 100 ประเทศ และหลังจากนั้นตั้งแต่

คะแนน 3.5 เดิม 10 นั้น มีประเทศที่ได้คะแนนเท่ากับไทยประกอบด้วย กรีซ โคลัมเบีย จีน เซอร์เบีย เปรู และเลโซโท จะเห็นได้ว่าประเทศที่มีค่าสินไหมหรือบ่อนการพนันที่ถูกกฎหมายเช่นฮ่องกง และมาเก๊า กลับได้คะแนนสูงถึง 8.4 คะแนน และ 5 คะแนนตามลำดับ ทั้งนี้คงเป็นเพราะมีการควบคุมและการตรวจสอบที่ดี ประเทศกำลังพัฒนาในแอฟริกาหลายประเทศก็ได้คะแนนดีกว่าไทย ได้แก่ บอตสวานา ได้ 5.8 คะแนน มอริเชียส ได้ 5.4 คะแนน นามิเบีย ได้ 4.4 คะแนน ดูนีเซีย ได้ 4.3 คะแนน กานา ได้ 4.1 คะแนน รวันดา ได้ 4.0 คะแนน และประเทศเล็กๆ ในเอเชียเช่น ภูฏาน ได้ 5.7 คะแนน ส่วนประเทศที่ได้คะแนนน้อยกว่าไทย และเป็นประเทศที่น่าสนใจประกอบด้วย มัลดีฟส์ ได้ 2.3 คะแนน และรัสเซีย ได้ 2.1 คะแนน นอกนั้นเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่ยากจนมาก

แผนภูมิที่ 4 : ลำดับประเทศของไทยด้านความโปร่งใส พ.ศ. 2541-2553

หากเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านจะพบว่า ในภูมิภาคอาเซียน 10 ประเทศนั้น ไทยอยู่อันดับที่ 4 รองจาก สิงคโปร์ที่ได้คะแนนถึง 9.3 อันดับที่สองคือ บรูไน 5.5 อันดับที่ 3 คือ มาเลเซีย 4.4 ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 4 ที่ได้คะแนนทิ้งห่างมาที่ 3.5 ลำดับถัดมาคือ อินโดนีเซีย ได้คะแนน 2.8 เวียดนาม ได้คะแนน 2.7 ฟิลิปปินส์ ได้คะแนน 2.4 กัมพูชาและลาว ได้คะแนนเท่ากันคือ 2.1 และสุดท้ายคือพม่าได้คะแนนต่ำสุดคือ 1.4 นั่นเอง โดยสรุปแล้วในภูมิภาคอาเซียน มีเพียงสิงคโปร์และบรูไนที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหนึ่ง นอกนั้นถือว่า 'สอบตก'

รายงานของ Transparency International ได้สรุปเป็นข้อสังเกตไว้ว่า ภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำลงในห่วงโซ่คุณค่าเศรษฐกิจที่ผ่านมาในหลายประเทศ ทำให้เกิดปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบมากขึ้น Transparency International ตั้งข้อสังเกตว่าประเทศที่ไม่ประสบปัญหาหรือประสบปัญหาไม่มาก มีคะแนนความโปร่งใสเพิ่มขึ้นหรือมีการทุจริตลดลง ประกอบด้วย ประเทศกาตาร์ แคนเบีย คูเวต จาเมกา ซิลิ ภูฏาน มาซิโดเนีย เอกวาดอร์ และเลดี เป็นสำคัญ ในทางตรงกันข้าม ประเทศที่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างหนัก มีคะแนนความโปร่งใสลดลง ได้แก่ ประเทศ กรีซ สาธารณรัฐเชค มาดากัสการ์ โนเจอร์ สหรัฐอเมริกา และฮังการี

การศึกษานี้จึงมุ่งวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์เชิงตัวแปรระหว่างความยากจนและการทุจริต เพื่อหาข้อสรุปที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันและปราบปรามการทุจริตต่อไป

บทวิเคราะห์

ในที่นี้เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรระหว่างความยากจนตามดัชนีการทุจริตหรือคะแนนความโปร่งใสของ Transparency International กับรายได้ประชาชาติต่อหัว ซึ่งรายงานโดยธนาคารโลก โดยการวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis) ในลักษณะการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression Analysis) โดยได้นำดัชนีการทุจริตในช่วงปี 2541-2553 มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับรายได้ประชาชาติต่อหัวต่อปี (Gross Domestic Product per Capita) ในช่วงเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรระหว่างดัชนีการทุจริต (CPI: Corruption Perceptions Index) กับรายได้ประชาชาติต่อหัว (GDP per capita: Gross Domestic Products per capita) ตามตารางที่ 1 พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงตัวแปรอยู่พอสมควรโดยค่า R Square ที่แสดงความ

ตารางที่ 1 : ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายสำหรับดัชนีการทุจริต (CPI) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GDP) ต่อปีเดียวกัน

CPI X GDP	R	R Square	Adjust R Square	Std. Error of the Estimate	R Square Change	F Change	DF1	DF2	Sig. F Change
2541 X 2541	0.847823022	0.71880388	0.71533232	1.29248078	0.71880388	207.05518	1	81	0.000
2542 X 2542	0.850121874	0.7227072	0.71978833	1.25357827	0.7227072	247.59815	1	95	0.000
2543 X 2543	0.847729017	0.71864449	0.71537291	1.28000302	0.71864449	219.663104	1	86	0.000
2544 X 2544	0.855797006	0.73238852	0.72934748	1.24992742	0.73238852	240.834915	1	88	0.000
2545 X 2545	0.864423624	0.7472282	0.7446489	1.20850336	0.7472282	289.701479	1	98	0.000
2546 X 2546	0.865492639	0.74907751	0.74710174	1.15366686	0.74907751	379.13239	1	127	0.000
2547 X 2547	0.854768202	0.7362868	0.72871824	1.16266829	0.73062868	382.441024	1	141	0.000
2548 X 2548	0.855810377	0.7324114	0.73066246	1.13388676	0.7324114	418.773239	1	153	0.000
2549 X 2549	0.835835724	0.69862136	0.6967259	1.18629415	0.69862136	368.575541	1	159	0.000
2550 X 2550	0.806876737	0.65105007	0.64905607	1.2353493	0.65105007	326.504612	1	175	0.000
2551 X 2551	0.771671655	0.59547714	0.59313886	1.34213713	0.59547714	254.664338	1	173	0.000
2552 X 2552	0.805194065	0.64833748	0.64628098	1.2486993	0.64833748	315.26166	1	171	0.000
2553 X 2553	0.82197616	0.67564481	0.67353861	1.16698215	0.67564481	320.788145	1	154	0.000

ตารางที่ 2 : ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายสำหรับดัชนีการทุจริต (CPI) และรายได้ประชาชนต่อหัว (GDP) แบบเหลื่อมปี

CPI X GDP	R	R Square	Adjust R Square	Std. Error of the Estimate	R Square Change	F Change	DF1	DF2	Ch
2541 X 2541	0.850665453	0.72363171	0.72021976	1.28133749	0.72363171	212.087173	1	81	0
2542 X 2542	0.85602165	0.73277307	0.72996015	1.23061519	0.73277307	260.503086	1	95	0
2543 X 2543	0.850736621	0.7237528	0.72054062	1.23832988	0.7237528	225.315371	1	86	0
2544 X 2544	0.857264953	0.7349032	0.73189074	1.24404092	0.7349032	243.954214	1	88	0
2545 X 2545	0.858786604	0.73751443	0.73486306	1.22672031	0.73751443	278.163591	1	99	0
2546 X 2546	0.870261216	0.75735458	0.75544399	1.13783302	0.75735458	396.397484	1	127	0
2547 X 2547	0.855557105	0.73197796	0.73006352	1.16028986	0.73197796	382.45102	1	140	0
2548 X 2548	0.86569524	0.74942825	0.74779052	1.09724077	0.74942825	457.603545	1	153	0
2549 X 2549	0.84749229	0.71824318	0.71647113	1.14702628	0.71824318	405.316424	1	159	0
2550 X 2550	0.812429269	0.66004132	0.6580987	1.21933007	0.66004132	339.768436	1	175	0
2551 X 2551	0.796110548	0.633792	0.6316752	1.27699521	0.633792	229.409128	1	173	0
2552 X 2552	0.782666285	0.61256651	0.61033988	1.30589434	0.61256651	275.109346	1	174	0
2553 X 2553	0.817185494	0.66779213	0.6658264	1.20702869	0.66779213	339.717631	1	169	0

หมายเหตุ: เป็นการวิเคราะห์แบบถดถอยปีต่อปีของ CPI ปีปัจจุบันและค่า GDP ปีก่อนหน้า เพราะค่าความถดถอยปีต่อปีของ CPI จะยกตามปีของ GDP

สัมพันธเชิงตัวแปรทั้งสองตัวแปร ได้ค่า 0.6756 ในปี 2553 และทั้งหมดอยู่ระหว่าง 0.6483 (ในปี พ.ศ.2552) ถึง 0.7491 ในปี พ.ศ. 2545 และมีจำนวนประเทศในการวิเคราะห์ระหว่าง 81-175 ประเทศ จะสังเกตได้ว่าในช่วงหลังมานี้ ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรมีลดลงไปบ้าง

และเพื่อการตรวจสอบให้รอบด้าน การศึกษาจึงเปรียบเทียบ CPI และ GDP แบบเหลื่อมปี คือใช้ CPI ของปีก่อนหน้า เทียบกับ GDP ของปีปัจจุบัน ทั้งนี้การทำการวิเคราะห์แบบเหลื่อม ปีนี้เพราะคาดว่าอาจมีกรณีที่คะแนน CPI ที่ออกมาเป็นคะแนนที่ล่าช้าไป 1 ปี จึงทำการเปรียบเทียบ ซึ่งผลการเปรียบเทียบแสดงไว้ในตารางที่ 2

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 2 คือการวิเคราะห์ค่า CPI และ GDP แบบเหลื่อมปี ก็ไม่พบว่าค่า R Square มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด โดยสรุปแล้วจากค่า R Square ดังกล่าว พอจะเห็นความสัมพันธ์เชิงตัวแปรระหว่างการทุจริตกับความยากจนได้ในระดับหนึ่ง

โดยสรุปแล้ว ความยากจนกับการทุจริตมีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัด ประเทศที่มีความยากจนมาก มักจะมีการทุจริตมากเป็นพิเศษ แต่ประเทศที่มีคนยากจนน้อย มักจะมีความโปร่งใสมากกว่า

แนวทางการแก้ไขปัญหา

ในการแก้ไขปัญหาการทุจริตและความยากจนนั้น คงต้องดำเนินการแก้ไขไปพร้อมๆ กัน ในส่วนนี้จะเป็นการเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา และข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการศึกษาไปใช้ในทางปฏิบัติสำหรับการปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ

ดังเช่นในประเทศที่ยากจนมากๆ เช่น อินเดีย เวียดนาม และจีนในอดีต ประชาชนมักมีการดิ้นรนเพื่อการเอาตัวรอดมากเป็นพิเศษ โอกาสที่จะทำธุรกิจแบบโปร่งใสจึงมีจำกัด ยังต้องดิ้นรนดิ้นรนหรือมีปัญหาการทุจริตของข้าราชการที่เกี่ยวข้อง ต้นทุนในการประกอบการและการดำรงชีพยังสูง หากเกิดความสูญเสียย่อมส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามปกติสุขเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงต้องลดทอนความเสี่ยงต่อความอดอยากด้วยการทุจริตหรือการโกงหากมีโอกาส ค่าโบราณจึงว่า 'เจอ เจอ 'แขก' (ผู้อยู่อาศัยในอนุทวีป) ให้ดีแขกก่อน' ด้วยเปรียบเทียบว่า 'แขก' มักมีลักษณะที่หลอกลวงหรือมีเสน่ห์หลอมน เป็นอันตรายกว่างู เป็นต้น

ในหมู่ประชาชนที่มีความขัดสนซึ่งถือว่ายากจนเป็นพิเศษ จึงมักมีข่าวของการประกอบอาชญากรรมต่างๆ อยู่เนืองๆ เช่น ข่าว: 1. ซี่ช่องช่วยแม่วัย 17 ปีถูกจับขโมยนมจากห้างดังเลี้ยง

รูป 3 เดือน 2: 'แม่ขโมยนม-อาหารพร้อมเสิร์ฟเด็กห่างโลดส'
3. 'สาวแม่ลูกอ่อนตระเวนขโมยของห้าง หาเงินซื้อนมเลี้ยงลูก'

จากกล่าวได้ว่าผู้มีรายได้น้อยจำเป็นต้องขโมยหรือทำการทุจริตเนื่องจากความจำเป็นบังคับ และไม่มีทางเลือกอื่น

อย่างไรก็ตามในกรณีผู้มีรายได้น้อยก็มีโอกาสขโมยหรือกระทำผิดเช่นกัน เช่น ชาว 'ไฮโซ เป็นโรคอยากขโมยของ 2-2' ซึ่งอาจเป็นความผิดปกติทางจิตมากกว่าเป็นเพราะแรงจูงใจด้านการขาดแคลน อาการทางจิตของผู้ที่ขโมยโดยไม่เป็นเพราะความจำเป็น เป็นโรค Cleftomania (Wikipedia: 2011-3). และในทางสถิติ อาจมีกรณีที่เป็นช้อยกเว้นหรือ Outliers ในเชิงที่ผู้ 'ยิ่งรวย ยิ่งโกง' ก็มีเช่นกัน หรือบางคน 'จนแต่ไม่โกง' (ยอมกัดก่อนเกลือกิน) ก็เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้เช่นกัน

ประการสำคัญของการแปรผลเพื่อการแก้ไขก็คือ หน่วยงานหรือชุมชนต้องให้การระมัดระวังกับผู้ที่ยากจน ขาดแคลนเป็นพิเศษ เช่น ผู้ที่มีหนี้สินมาก บุคคลเหล่านี้มีโอกาส มีศักยภาพที่จะทำการทุจริตได้เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะความจำเป็นต่างๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรหลีกเลี่ยงการมอบหมายงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเงิน-จ่ายเงิน การถือเงินสด การนำส่งเงิน หรือของมีค่าต่างๆ เป็นต้น

หากมีบุคคลเหล่านี้ในหน่วยงาน จะต้องจับตาเป็นพิเศษ และห้ามการกู้ยืมเงินระหว่างพนักงาน ห้ามการค้าประกันบุคคลโดยไม่จำเป็น ห้ามการเล่นแชร์ หรืออื่นใดที่เกี่ยวข้องกับเงินหรือของมีค่า เพราะหากบุคคลที่มีความยากจนขัดสน ไม่อาจควบคุมตัวเองได้ อาจขโมย หนีหนี้ หนีแชร์ หรืออื่นใด จนก่อผลกระทบต่อเพื่อนร่วมงานในหน่วยงาน ทำให้เพื่อนร่วมงานเกิดความวิตกกังวล ส่งผลต่อประสิทธิผลและประสิทธิภาพของ

เพื่อนร่วมงานที่ได้รับผลกระทบจากการโกง การทุจริต การหนีหนี้ของบุคคลเหล่านี้

การตรวจสอบคุณภาพ

การตรวจสอบคุณภาพ (Wikipedia: 2011-4) (Quality Control หรือ Quality Check) เป็นองค์ประกอบสำคัญของ การป้องกันทุจริต การตรวจสอบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่ควรดำเนินการเพื่อการป้องกันทุจริต ได้แก่:

1. การสอบทานเชิงคุณภาพ (Quality Check) ซึ่งก็คือ การตรวจงาน บริการ สินค้าก่อนการส่งมอบให้แก่ผู้ใช้ ผู้รับบริการ คนใช้ ฯลฯ เพื่อให้ได้คุณภาพตามที่กำหนด

2. การร้องเรียน (Complaints & Procedures) ในกรณีที่เกิดปัญหาต่างๆ ควรมีช่องทางที่แน่ชัด และสะดวกต่อการร้องเรียนของผู้บริโภค เพื่อลดทอนแรงขับเคลื่อนที่จะเป็นผลเสียต่อหน่วยงานอื่นเป็นผลจากความไม่พอใจของผู้บริโภคต่อบริการ หรือสินค้า

3. มาตรการการลงโทษและการยกย่อง (Punishment and Promotion) โดยมาตรการต่างๆ ต้องมีความชัดเจน ทั้งนี้ การลงโทษสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำ การทุจริต ส่วนการยกย่องส่งเสริม เป็นมาตรการสนับสนุนการทำความดี

4. การประกันภัยการให้บริการ (ทางวิชาชีพ) (Indemnity Insurance) เช่น ในกรณีของแพทย์พยาบาล นักวิชาชีพในสาขาต่างๆ บริการหรือสินค้าต่างๆ ที่ดำเนินการประกันภัยสินค้าและบริการเพื่อความมั่นใจของผู้บริโภค เพื่อผู้บริโภคหรือคนไข้จะได้อกลับมาใช้บริการเพิ่มเติมในภายหลัง

5. การมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของผู้บริหาร (Organizations Involvement) ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่ง หากผู้บริหารไม่มีความตั้งใจจริง (Will) ที่จะดำเนินการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน ความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้

หากมีมาตรการป้องกันทุจริตที่ชัดเจน จริงจัง ต่อเนื่อง เป็นธรรมและทันสมัย ก็ย่อมเป็นหลักประกันให้กับผู้บริโภค หรือผู้ใช้บริการ และยังเป็นหลักประกันสำหรับเจ้าหน้าที่ที่จะมีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานให้ถูกต้อง ไม่เกิด 'สองหรือหลายมาตรฐาน' แต่เป็นการสร้างโอกาสของการ 'ทำดีได้ดี' ในหมู่เจ้าหน้าที่ และเมื่อทุกฝ่ายได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม การทุจริตก็จะสามารถได้รับการแก้ไขในเวลาต่อมา

บทสรุป

การศึกษานี้เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงตัวแปรระหว่างดัชนีการทุจริต กับรายได้ประชาชาติต่อหัว ซึ่งสัมพันธ์กับการทุจริตและความยากจน โดยศึกษาจากตัวเลขของตัวแปรทั้งสองข้างต้นเป็นรายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541-2553 จำนวนรวมถึง 178 ประเทศ การศึกษานี้ได้ทดสอบความสัมพันธ์เชิงตัวแปร ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่ายในแต่ละปีข้างต้น และให้การลองวิเคราะห์ให้เกิดการเคลื่อนไหว โดยใช้ตัวเลขรายได้ประชาชาติต่อหัวในปีหนึ่งเทียบกับตัวเลขดัชนีการทุจริตในปีก่อนหน้า แต่ผลการศึกษาก็ออกมาใกล้เคียงกัน คือการเห็นความสัมพันธ์ที่แน่นชัดระหว่างตัวแปรทั้งสอง

และเมื่อทดสอบ-เปรียบเทียบระหว่างดัชนีการทุจริตกับรายได้ประชาชาติต่อหัว โดยพิจารณาประเทศ 10 ประเทศแรกที่มีดัชนีการทุจริตที่ได้คะแนนลดลงมากที่สุด (มีการทุจริตมากขึ้น) กับประเทศ 10 ประเทศแรกที่มีค่าดัชนีเพิ่มขึ้นมากที่สุด (โปร่งใสมากขึ้น) ในช่วงปี พ.ศ. 2541 เทียบกับปี พ.ศ. 2553 กับรายได้ประชาชาติต่อหัวในช่วง 2 ปีดังกล่าว ผลการเปรียบเทียบพบว่า ประเทศ 10 ประเทศที่มีความโปร่งใสมากขึ้นที่สุดนั้น มีรายได้ต่อหัวเทียบระหว่างปี 2541 - 2553 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ 158% เทียบกับ 99% ซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นของรายได้ประชากรต่อหัวในเวลาเดียวกันในขณะที่ประเทศที่มีการทุจริตมากที่สุด 10 ประเทศแรก การนี้จึงอาจอนุมานได้ว่า การทุจริตและความยากจนมีความสัมพันธ์กันพอสมควร

ยิ่งกว่านั้นหากเปรียบเทียบประเทศที่มีดัชนีการทุจริตน้อยลง (ความโปร่งใสน้อยลง) อย่างชัดเจนที่สุด 10 ประเทศแรกเทียบกับประเทศที่มีค่าดัชนีการทุจริตเพิ่มขึ้น (ความโปร่งใสเพิ่มขึ้น) มากที่สุด 10 ประเทศแรก จะพบว่า ประเทศที่ความโปร่งใสดดดอยมากที่สุดนั้น ถดถอยเฉลี่ยประมาณ 12% ในขณะที่ประเทศที่ก้าวหน้ามากขึ้น คือมีความโปร่งใสสูงขึ้น มีคะแนนความโปร่งใสเพิ่มขึ้นประมาณ 14% ประเทศที่มีการทุจริตมากขึ้น มีการเติบโตของรายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยเพียง 6% ในขณะที่ประเทศที่มีความโปร่งใสมากขึ้น มีรายได้ประชาชาติเฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้นถึง 13%

และในที่สุด หลังจากตัดข้อมูลส่วนที่มีความผิดเพี้ยนเช่น ประเทศที่รายรวยเช่นประเทศผลิตน้ำมัน แต่มีความโปร่งใสดำ กับประเทศที่มีความโปร่งใสูง แต่มีรายได้น้อย (เช่น ภูฏาน) ซึ่งถือเป็นตัวเลขที่ผิดเพี้ยน (Outliers) ออกไป ก็ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนถึงความสัมพันธ์เชิงตัวแปรว่า ความยากจนกับการทุจริตมีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัด ประเทศที่มีความยากจนมาก มักจะมีการทุจริตมากเป็นพิเศษ แต่ประเทศที่มีคนยากจนน้อย มักจะมีความโปร่งใสมากกว่า ดังนั้นจึงอาจอนุมานได้ว่า ประเทศที่ยากจน ยิ่งมีการทุจริต

ด้วยเหตุนี้ ในประเทศที่ยากจนมาก ประชาชนมักมีการค้นพบเพื่อหาเอาตัวรอดมากเป็นพิเศษ โอกาสที่จะทำธุรกิจแบบโปร่งใจึงมีจำกัด ยิ่งต้องติดสินบนหรือมีปัญหากการทุจริตของข้าราชการที่เกี่ยวข้อง ต้นทุนในการประกอบการและการดำรงชีพที่สูง หากเกิดความสูญเสียย่อมส่งผลกระทบต่อการค้าธุรกิจตามปกติสุขเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงต้องลดทอนความเสี่ยงต่อความอดอยากด้วยการทุจริตหรือการโกงหากมีโอกาส

ในหมู่ประชาชนที่มีความขัดสนซึ่งถือว่ายากจนเป็นพิเศษ จึงมักมีชาวของการประกอบอาชญากรรมตามชาวอยู่เนืองๆ อาจกล่าวได้ว่าผู้มีรายได้น้อยจำเป็นต้องขโมยหรือทำการทุจริตเนื่องจากความจำเป็นบังคับ และไม่มีทางเลือกอื่น ส่วนผู้ที่มั่งคั่งได้สูงก็มีโอกาสขโมยหรือกระทำผิดเช่นกัน แต่อาจเป็นข้อ

ยกเว้น หรืออาจเป็นเพราะเป็นโรคประสาทบางอย่าง เช่น Cleftomania

ในทางปฏิบัติ หน่วยงานหรือชุมชนต้องให้การระมัดระวังกับผู้ที่ยากจน ขาดแคลนเป็นพิเศษ หากมีบุคคลเหล่านี้ในหน่วยงาน จะต้องจับตาเป็นพิเศษและห้ามการทำธุรกรรมทางการเงินระหว่างกันโดยไม่จำเป็น เพราะหากบุคคลที่มีความยากจนขัดสน อาจไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เกิดเป็นคดีอาชญากรรมได้

สำหรับแนวทางในการตรวจสอบคุณภาพเพื่อการป้องกันการทุจริตนั้นประกอบด้วย การสอบทานเชิงคุณภาพ (Quality Check) การร้องเรียน (Complaints & Procedures) มาตรการการลงโทษและการยกย่อง (Punishment and Promotion) การประกันภัยการให้บริการ (ทางวิชาชีพ) (Indemnity Insurance) และการมีส่วนเกี่ยวข้องของผู้บริหาร

การทุจริตและประพฤตินิชอบจะหมดไปได้ อยู่ที่การดำเนินการอย่างชัดเจน จริงจัง ต่อเนื่อง เป็นธรรมและทันท่วงที ก็ย่อมเป็นหลักประกันให้กับทุกฝ่าย และเมื่อทุกฝ่ายได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสม การทุจริตก็จะสามารถได้รับการแก้ไขตามปณิธานของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในที่สุด

ตีความให้ถูก
คนส่วนใหญ่
ไม่ชอบทุจริต

ข่าวที่ว่าประชาชนยอมรับการทุจริตหากตนได้ประโยชน์ด้วยนั้น อาจทำให้ตีความผิดๆ ไปว่าประชาชนชมชอบการทุจริต และจะยังเป็นอันตรายหากพลาดป้ายสีว่าประชาชนเป็นคนเลวไว้ปัญญา เชื่อถือไม่ได้ ให้ปกครองกันแบบประชาธิปไตยไม่ได้!

เมื่อเร็วๆ นี้ มีผลการสำรวจ* บอกว่า "โพลชี้ 'คนรุ่นใหม่' ทัศนคติอันตราย รับได้ รบ. โกงแต่ตัวเองได้ประโยชน์" ทั้งนี้เป็นกรณีศึกษาตัวอย่างประชาชนทั่วไปใน 17 จังหวัด ระหว่างวันที่ 14-19 พฤศจิกายน 2554 โดยพบว่า "ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 64 ในเดือนมกราคม และส่วนใหญ่หรือร้อยละ 64.6 ในเดือนพฤศจิกายน...กลุ่มเยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปี มีสัดส่วนสูงสุดคือ ร้อยละ 73.3 และร้อยละ 73.7 ในกลุ่มอายุระหว่าง 20-29 ปี ที่มีทัศนคติยอมรับรัฐบาลทุจริตคอร์รัปชัน... กลุ่มนักเรียน นักศึกษาน่าเป็นห่วงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มพนักงานบริษัทเอกชน และค้าขายส่วนตัว โดยมีสัดส่วนร้อยละ 72.8 ร้อยละ 68.1 และร้อยละ 64.7 ตามลำดับ..."

โพลชี้คนรุ่นใหม่ทัศนคติอันตราย!

รับได้รัฐบาลทุจริตคอร์รัปชัน เห็นด้วยยื่นขออภัยโทษ

ดร.นพตล กรรณิกา ผู้อำนวยการสำนักวิจัยเอแบคโพลส์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเปิดเผยผลวิจัยสำรวจเรื่องทัศนคติอันตรายว่าด้วยการยอมรับรัฐบาลทุจริตคอร์รัปชันกับความกังวลของสาธารณชนต่อเสถียรภาพของรัฐบาล กรณีศึกษา ตัวอย่างประชาชนทั่วไป ใน 17 จังหวัดของประเทศ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร บ้าน พิษณุโลก เชียงใหม่ ประจวบคีรีขันธ์ กาญจนบุรี สุพรรณบุรี ชลบุรี ท้องบัวลำภู มหาสารคาม ชัยภูมิ ศรีสะเกษ อุตรธานี ขอนแก่น สตูล ตรัง และสงขลา จำนวนทั้งสิ้น 2,176 คนหรือเรียน ดำเนินโครงการระหว่างวันที่ 14-19 พฤศจิกายน 2554

เมื่อสอบถามถึงสาเหตุหรือปัจจัยสำคัญอะไรบ้างที่ประชาชนกังวลว่าจะทำให้รัฐบาลไม่มีคนพลสำรวจพบว่า ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 77.4 ระบุเป็นเรื่องความขัดแย้งแตกแยกของคนในชาติ รองลงมาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 73.3 ระบุเป็นเรื่องข่าวการทุจริตคอร์รัปชัน กุญยังชีพ และร้อยละ 73.2 ระบุเป็นแนวคิดการตั้งบ่อนคาสิโน ในขณะที่ร้อยละ 69.2 ระบุการเลือกปฏิบัติช่วยเหลือผู้ประสพภัย การนำเงินช่วยเหลือแจกจ่ายให้กับกลุ่มฐานเสียงของตนเพียงกลุ่มเดียว และร้อยละ 66.6 ระบุการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ส่วนกรณีปัญหา ยาเสพติดมีอยู่ร้อยละ 55.9 และร้อยละ 33.3 ระบุเป็นเรื่องการแก้ปัญหาน้ำท่วม ตามลำดับ

ระ ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
ในภาครัฐ (ปป.ท.) ท่านยังบอกว่ารัฐประหารแต่ละครั้ง ผู้ทำ
เงินได้เป็นนับร้อยๆ ล้านบาท (คงใช้อำนาจเบิกจากคลังหลวง)
ผมเชื่อว่าคงเก็บไว้เผื่อนีหากไม่สำเร็จหรือเมื่อสำเร็จก็เอา
ไว้เป็นรางวัล ดังนั้นในประวัติศาสตร์ไทยจึงพบว่าแม้แต่
รัฐประหารล้างทุจริตก็ยังทุจริตกันเสียเองตั้งแต่แรก

แล้วอย่างนี้จะให้ประชาชนคนเล็กคนน้อยไปต่อกรกับการ
ทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการได้อย่างไร ท่านเชื่อหรือ
ไม่ว่าการตั้งหน่วยงานขึ้นมาปราบปรามการทุจริตนั้น อาจทำให้
คิดคลาดเคลื่อนไปด้วยความหวังว่าไทยจะพ้นจากทุจริต แต่
นี่อาจเป็นเพียงการสร้างภาพด้วยการละลายงบประมาณไปกับการ
รณรงค์ทำดี หรือการเล่นปาหี่ที่ปราบแต่ปลาชิวปลาสร้อย
หรือปราบแต่ฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง

ผมเชื่อว่าประชาชนส่วนใหญ่ไม่โง่ เพียงแต่ปุถุชนยอม
มีกิเลส แม้แต่นักบวชก็ยังมีอิจฉานิทาน ยังยึดติดกับยศและ
ตำแหน่ง แล้วเราจะไปเหยียดประชาชนว่าเลวได้อย่างไร ใน
ทางตรงกันข้าม ผลสำรวจนี้ถือเป็นการตบหน้าพวก "คนดี" ผู้มี
คุณธรรมจอมปลอมต่างหากว่า ถ้ารัฐบาลอื่นไม่โง่หรือโง่
น้อยกว่ารัฐบาลทักษิณที่ว่าโง่สะบัดนั้นนั่นแหละแล้วไซ้

ประชาชนก็น่าจะได้ประโยชน์ที่พึงได้มากกว่ารัฐบาลทักษิณ

ผลสำรวจนี้ถือเป็นเรื่องสะท้อนความไม่พอใจต่ออำนาจ
ของเจ้าหน้าที่รัฐที่กดขี่ขูดรีดประชาชนมาชั่วนาตาปี ดังนั้นใน
ผลสำรวจจึงระบุเหตุผลและความรู้สึกของประชาชนว่า "ผู้ใหญ่
ในสังคมหลายคนได้ตีมีหนามี่ตำร่ำรวยก็มาจากการจ่ายเงินได้
โต๊ะ มีอำนาจทางการเมืองก็รับเงินซื้อสายตำแหน่ง จะก้าวหน้า
ได้เลื่อนขั้นยศเลื่อนตำแหน่งก็ต้องจ่ายเงิน และจะทำธุรกิจ
ทำเลทองก็ต้องจ่ายให้เจ้าหน้าที่รัฐ" ประชาชนส่วนใหญ่คงเป็น
ได้แค่พยานความชั่วช้าเหล่านี้ คงไม่คิดหรือแม้คิดแต่ก็ไม่มี
โอกาสประกอบกรรมชั่วเสียเองแต่อย่างใด

ที่ร้ายที่สุดก็คือ หากเราตีความผลการสำรวจผิดเพี้ยน เรา
ก็อาจมองว่าประชาชนนิยมชมชอบการทุจริต เลยนึกเหยียดว่า
ประชาชนต่ำ เลว ไร้ปัญญา เป็นแค่ "ผู้เนือง" ไม่สามารถให้
ปกครองกันเองโดยระบอบประชาธิปไตยสากลได้ สมควรถูก
ปกครองโดย "คนดี" จึงมักไม่จริงจังแต่ถูกอุปโลกนขึ้นมา

ทุกวันนี้มีความพยายามโฆษณา

โฆษณา คือ กุญแจ ขาด CSR

ให้คนทำดีและให้มีความรับผิดชอบต่อสังคม
Corporate Social Responsibility (CSR)
โดยเฉพาะในหมู่มวลวิสาหกิจขนาดใหญ่
แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่า สังคมของเรามี CSR
ประสาอะไร จึงปล่อยให้มีการโฆษณาหลอกลวง
ประชาชนอยู่มากมาย

ทุกวันนี้มีความพยายามโฆษณา

โฆษณาที่เห็นในท้องตลาดจำนวนมากบรรยายสรรพคุณเกินจริง เข้าข่ายการกระทำผิดกฎหมายการคุ้มครองผู้บริโภคและถือเป็นการละเมิดต่อผู้บริโภค แต่เรากลับเห็นกันอยู่ทั่วไป ในโทรทัศน์ วิทยูหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ วิสาทกิจขนาดใหญ่เจ้าของผลิตภัณฑ์ที่ลงโฆษณาเหล่านี้มักเป็นวิสาหกิจที่ได้ชื่อว่ามี CSR มีกิจกรรมรณรงค์ทำดีสารพัด แต่ทำไมยังทำการโฆษณาในลักษณะนี้

ตัวอย่างโฆษณา

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างโฆษณาที่เห็นอยู่ทุกต้นทางโทรทัศน์ของประเทศไทย

น้ายาสระผม : โฆษณาว่าผมนุ่มลื่นตั้งแต่ครั้งแรกที่สระหรือผมสวยประหนึ่งไปเข้ากระบวนการรักษาสภาพผม (Treatment) มา ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

ครีมลดริ้วรอย : ก็บอกว่าสามารถเห็นผลได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว ทั้งที่ในความเป็นจริง ผู้บริโภคทาครีมหมดไปตั้งหลายกระปุกก็ยังแทบจะไม่ได้ผล

กพย.เตือนระวัง 'อาหารเสริม' โฆษณาเกินจริง

Tag: สุขภาพ | วันที่ 2 เมษายน 2558 | 35 people like this. Be the first of your friends.

สุขภาพเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวและสำคัญที่สุดของพวกเราทุกคน การดูแลสุขภาพเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญและต้องระวังเป็นพิเศษ

พ.ศ. ๒๕๕๘ ๒๕๕๗ ๒๕๕๖ ผู้ที่ดูแลสุขภาพของตนเองให้อยู่ในวัยเกษียณ (เกษ.) การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์สุขภาพจากแหล่งที่เชื่อถือได้ และพิจารณาถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะหากเราเลือกซื้อผลิตภัณฑ์สุขภาพที่ไม่ดี อาจทำให้สุขภาพของเราแย่ลงได้ และอาจก่อให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ได้ ดังนั้น การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์สุขภาพ ควรเลือกซื้อจากผู้ผลิตที่น่าเชื่อถือ และควรอ่านฉลากผลิตภัณฑ์ให้ดีก่อนซื้อทุกครั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาสุขภาพที่ร้ายแรงขึ้นได้

ยาทาผิวแก้คัน : โฆษณาว่าทาได้ขาวมาก แต่ใครๆ ก็เชื่อว่านางแบบต้องเอาแป้งโปะจนดูขาวเกินจริง

ผงซักฟอก : มักจะเห็นการโฆษณาที่เสื้อผ้าสีหมอง กลับขาวจนใหม่เอี่ยมทั้งที่เป็นไปไม่ได้และขัดสลายตายอย่างชัดเจน

กาแฟลดน้ำหนัก : มีการโฆษณาให้เข้าใจว่าดื่มแล้วร่างกายจะผอมลง ทั้งที่ได้ผลน้อยมาก

ยารักษา : ที่มีการโฆษณาว่ารับประทานแล้วดูอ่อนเยาว์หรือทำให้ดูสุขภาพแข็งแรง สมมงแจ่มใส ทั้งที่มีผลน้อยมาก

น้ำยารีดหิ้งน้ำ : ก็โฆษณาให้ดูคล้ายกับว่าแค่ขัดเบาๆ ก็จัดครบได้ทันที ทั้งที่ขัดกันจนเหนื่อยแตกครบก็ยังไม้ออก

ทำโฆษณาได้อย่างไร

โฆษณาเหล่านี้ทำได้ เพราะการ "เล่นคำ" ทำให้สามารถตีความได้ว่า "ไม่ผิดกฎหมาย" เช่น "นุ่มลื่นตั้งแต่แรก" คืออาจนุ่มลื่นนิดหนึ่ง ต่างจากเดิมเล็กน้อย แต่ก็แทบไม่มีนัยสำคัญ หรือ "เห็นผลใน 7 วัน" ก็เป็นเวลาของเดี๋ยวก่อนคือ เห็นผลนิดเดียวจนแทบแยกไม่ออก แต่ก็บอกได้ว่า "เห็นผล" ถือเป็นการ "เสียงบาลี" ถ้าตีความแบบ "ศรีธนญชัย" ก็คงไม่ผิดกฎหมาย เป็นต้น

อย่างไรก็ตามหากทางราชการตีความตามหลักกฎหมายที่ว่า "กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา" และตีความโดยยึดผลประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นที่ตั้งแล้ว จะเห็นถึงเจตนาแฝงของเจ้าของผลิตภัณฑ์ และเห็นได้ชัดเจนว่า โฆษณาเหล่านี้ผิดกฎหมาย มีลักษณะหลอกลวง และไม่สามารถโฆษณาได้ในประเทศที่พัฒนาแล้วซึ่งเขาคุ่มครองสิทธิของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ไม่ใช่คุ่มครองวิสาหกิจขนาดใหญ่

ต้องเป็นแบบอย่าง

วิสาหกิจขนาดใหญ่ในสังคม ในด้านหนึ่งมีภาพพจน์ที่ดีคือ ส่งเสริมให้คนทำดีเพื่อสังคม และสถาบันชาติ ศาสน์กษัตริย์อยู่เนืองๆ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็กลับโฆษณาในลักษณะนี้อยู่ทุกวัน การกระทำอย่างนี้คงเข้าทำนอง "ปากว่า ตาขยับ" และทำให้เกิดคำถามว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่เหล่านี้มี CSR จริงหรือ โดยเฉพาะกรณีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคซึ่งก็คือ

สอนเขียน อดิษฐ์ อดิษฐ์ เครื่องสำอาง เมืองเสียมราฐ 3494000

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มสำคัญอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งวิสาหกิจทั้งหลายไม่อาจละเมิดได้

ทางออกสำคัญก็คือ หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องต้องรักษากฎหมาย ทำการตรวจสอบการโฆษณาโดยเคร่งครัด จะปล่อยให้มีการโฆษณาหลอกลวงประชาชนทางสื่อมวลชนต่างๆ อยู่ทุกวันไม่ได้ มีการตรวจสอบผลการทดลองสรรพคุณ และประกาศให้ทราบทั่วกันอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะในกรณีที่โฆษณาเกินจริง เพื่อไม่ให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย

ในขณะเดียวกันผู้บริโภคก็ต้องรวมกลุ่มกันให้เข้มแข็งควรมีสมาคมผู้บริโภค เช่น Consumers Association of Singapore (case.org.sg) ซึ่งมีสมาคมประเภทนี้ในแทบทุกประเทศหรือมีสาขาสมาคมในแต่ละจังหวัด หรือ National House Buyers Association (hba.org.my) ซึ่งมุ่งไปช่วยเหลือเหล่าคนซื้อบ้านในมาเลเซีย หรือ Organic Consumers Association (organicconsumers.org) ซึ่งมุ่งไปที่ผู้บริโภคด้านอาหารและสุขภาพในระดับโลก เป็นต้น

ต้องเข้าใจ CSR ให้ชัด

กรณีการโฆษณาข้างต้นนี้ชี้ให้เห็นว่าเราควรทบทวนความเข้าใจ CSR ให้ชัดเจน การบำเพ็ญประโยชน์ของวิสาหกิจขนาดใหญ่ ด้วยการบริจาคเงินมากมายหรือการอาสาทำดีทั้งหลายนั้นถือเป็นเพียงด้านหนึ่งของ CSR แต่ไม่ใช่ด้านสำคัญ

เป็นกิจกรรมทางสังคมซึ่งคุณหญิงคุณนายในอดีตก็ได้ทำมาก่อนหน้านี้มากกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว

เราต้องเข้าใจให้ชัดเจนว่าหัวใจสำคัญของกรณี CSR ก็คือการรับผิดชอบต่อไม่ละเมิด ไม่กระทำผิดกฎหมายต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งผู้ถือหุ้น ลูกจ้าง ลูกค้า-ผู้บริโภค คู่ค้า-ผู้ขายสินค้า หรือวัตถุดิบให้กับเรา ชุมชนโดยรวม และสังคมโดยรวม เป็นต้น ถ้ามี CSR เราจะโฆษณาโดยขาดความรับผิดชอบต่อไม่

CSR ยังเกี่ยวข้องกับมาตรฐานและจรรยาบรรณซึ่งถือเป็น "Soft Laws" ไม่ใช่ "Hard Laws" (เช่นได้แก่กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา เป็นต้น) ในกรณีนี้ โดยจรรยาบรรณของพ่อค้า-นักธุรกิจ ต้องไม่เอาเปรียบผู้บริโภค โดยจรรยาบรรณของสื่อ ต้องไม่ช่วยโฆษณาผลิตภัณฑ์ที่หลอกลวง โดยจรรยาบรรณของนักวิชาชีพโฆษณา ต้องไม่ทำโฆษณาสองแง่สองง่ามที่เกินจริงเพียงเพื่อประโยชน์ในการสร้างรายได้ให้กับตนเอง เป็นต้น

ส่งท้ายในที่นี้จึงต้องย้ำให้ชัดเจนว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีอย่างเคร่งครัด และ CSR นั้นมีหัวใจอยู่ที่การไม่ละเมิดกฎหมาย และทำธุรกิจหรือธุรกรรมใดๆ โดยไม่ละเมิดต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย CSR ยังครอบคลุมถึงการรักษามาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพหรือของวงการค้าโดยเคร่งครัด และสุดท้าย CSR ยังรวมความถึงการอาสาทำดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พึงส่งเสริม แต่ถ้าทำดีโดยไม่ยึดกฎหมาย ไม่ยึดมาตรฐานและจรรยาบรรณ ก็เท่ากับการหลอกลวงนั่นเอง

CSR จึงเป็นมากกว่าการอาสาทำดี (เพื่อปกปิดความไม่ดี)

ทำดีเพื่อ
เลี้ยง
ทำ CSR!

กรณีศึกษา "แฮร์แมชน้อย" ก่อนที่เธอจะถูกจับ ก็บริจาคนกมาหลายตัว แต่ก็ล้างผิดไม่ได้

นี่คือกลยุทธ์ 'ซันเทพ' ที่อ้างการทำดี แต่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคม ชขาด CSR ที่แท้จริง

ท่านเคยสงสัยไหม ทำไมหนอพวกคุณหญิง คุณนาย ทำงานแจกของสังคมสงเคราะห์มารวม 50 ปีแล้ว ปัญหาสังคม ก็กลับยิ่งหนัก มีการรณรงค์เรื่องปลูกป่าหรือเรื่องสิ่งแวดล้อม แต่สิ่งต่างๆ กลับยิ่งเลวร้ายลง พื้นที่ป่าปลูกใหม่เทียบไม่ได้เลย กับป่าที่ถูกทำลาย ปัจจุบันเรากลับเรียกการทำดีทำนองนี้เสีย เหวว่า CSR ซึ่งมักเป็นไปแบบ 'ลูบหน้าปะจมูก' แต่ที่เลวร้ายไป กว่านั้นก็คือ บ่อยครั้งกลับเป็นการทำดีเพื่อปกปิดความชั่ว-ปกป้องคนชั่ว

ความรับผิดชอบต่อหรือ Responsibility คือพันธกิจที่ต้องปฏิบัติ ละเลยไม่ได้ หากไม่ถือเป็นการละเมิดซึ่งย่อมมีโทษตามกฎหมายแรงงาน กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา และกฎหมายผังเมือง ฯลฯ การมี CSR ก็คือการทำธุรกิจให้ถูกต้องตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ไม่ขัดจรรยาบรรณ การมี CSR จึงเป็นเครื่องหมายแห่งความเจริญที่มีอารยธรรม ไม่ไปถกฉวยตีชิง เบียดเบียนหรือก่ออาชญากรรม (ทางเศรษฐกิจ) กับใคร เพื่อให้ตนอยู่รอด

การให้-อาสา: ไม่ใช่หัวใจ CSR ใครอยากบริจาคเพิ่มเติมอยากทำดีเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ก็เป็นสิ่งที่พึงอนุโมทนา หรือถือเป็นการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ที่สวยงาม แต่นี่ไม่ใช่หัวใจหรือเนื้อหาใจกลางของ CSR เพราะเป็นการอาสาโดยใจสมัคร ไม่ใช่ความรับผิดชอบต่อ รูปแบบการทำดีอาจเป็นการแจกข้าวของ การช่วยเหลือเด็กหรือผู้ด้อยโอกาส ชุมชน หรือปลูกป่า ฯลฯ ซึ่งอาจเป็นทั้งการให้เปล่า การช่วยพัฒนา หรือการให้การศึกษา เป็นต้น

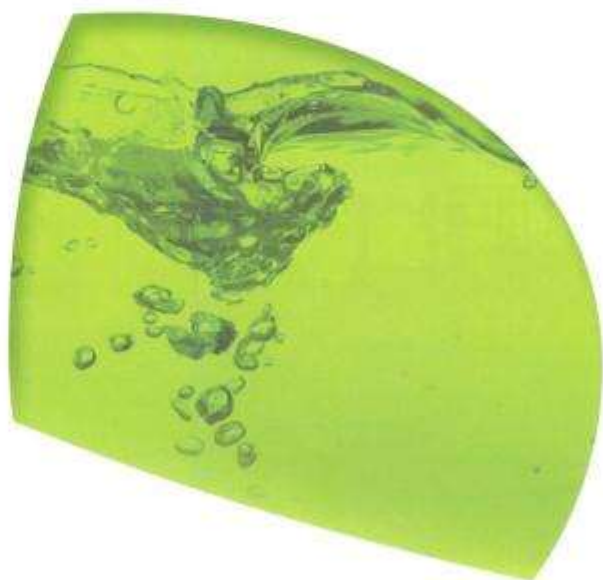
การชูประเด็นการให้-อาสาทำดี เป็นการเลือกปฏิบัติไปในด้านการทำดี แต่ละเลยในส่วนที่ไม่ละเมิดกฎหมาย จะสังเกตได้ว่าวิสาหกิจที่หมิ่นเหม่ต่อกฎหมายมักชอบบรรณรงค์ CSR แบบการทำดีเป็นอย่างยิ่ง เช่น วิสาหกิจปูน พลังงานหรือแร่ธาตุที่มีโอกาสทำลายสิ่งแวดล้อมมหาศาล (หากไม่จัดการตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนดอย่างเคร่งครัด) หรือแม้แต่สถาบันการเงินชั้นนำบางแห่งที่ได้ชื่อว่ามี CSR ดีเยี่ยมในแง่การบริจาคเงินเพื่อสังคมมากมาย ก็อาจเอาเปรียบลูกจ้าง จนสภาพแรงงานต้องออกมาเคลื่อนไหวประท้วง เป็นต้น

ทำดีเพื่อปกปิดความผิด? การทำดีแบบแอบแฝงและไร้ประสิทธิภาพ นอกจากจะได้ดีเฉพาะคนทำดีแล้ว ปอຍครั้งยังเป็น การช่วยปกปิดความชั่วของคนชั่วที่ซ่อนตัวอยู่ภายใต้เสื้อคลุมของคนดี เช่น เราบรรณรงค์ปลูกป่ากันใหญ่ แต่ไม่เคยใส่ใจว่า เราจะบรรณรงค์กันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่ากันอย่างไร ในปี 2504 มีพื้นที่ป่าไม้อยู่ 273,629 ตร.กม. (53% ของพื้นที่ประเทศไทย) แต่ ณ ปี 2547 เหลืออยู่เพียง 167,591 ตร.กม. (33% ของพื้นที่ประเทศไทย) หรือหายไปเท่ากับ 68 เท่าของพื้นที่กรุงเทพมหานคร หรือเท่ากับเราสูญเสียพื้นที่ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เราคงเคยพบเห็นการบรรณรงค์การทำดีมีคุณธรรมกันอย่าง บ้าคลั่ง นี้อาจเป็นอาชญากรรมที่แสนแยบยลเพื่อเบี่ยงเบนไม่ให้สังคมรับรู้สาเหตุแท้จริงของปัญหา ปัญหาในทุกวันนี้ไม่ใช่อยู่ที่ประชาชนทำดีน้อยไป แต่อยู่ที่มีคนจำนวนน้อยที่มีอิทธิพลและอำนาจ ละเมิดกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกลับเอาหูไปนาตาไปไร่ต่างหาก เราจึงควรบรรณรงค์ไม่ให้คนทำผิดกฎหมาย ยิ่งกว่านั้นเราควรบรรณรงค์ให้ประชาชนรู้จักปกป้องและหวงแหนสิทธิของตนเองตามกฎหมายและไม่เฉยชาต่อการกระทำผิดกฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง ชุมชนและสังคม รวมทั้งบรรณรงค์ให้วิสาหกิจมีความรับผิดชอบต่อสังคมโดยไม่ฉ้อฉล และให้รัฐบาลรักษากฎหมายอย่างเคร่งครัด

วิสาหกิจที่ดีต้องประกอบสัมมาอาชีพตามกรอบของกฎหมายโดยเคร่งครัดเพราะนี่คือเส้นแบ่งระหว่างสุจริตชนกับอาชญากร ระหว่างวิสาหกิจที่มี CSR กับวิสาหกิจที่เอาเปรียบหรือฉ้อฉลสังคม ผู้ที่ไม่เบียดเบียนสังคมย่อมได้รับการยกย่องยิ่งเมื่ออาสาทำดี ยิ่งเป็นมงคลต่อชีวิตและกิจการ

วิพากษ์ ความดีปลอมๆ

การทำดีที่ดูเหมือนดีนั้น บางครั้งอาจไม่ใช่ แต่เป็นการกลับหน้ามือเป็นหลังมือ และนี่กระมังที่ทำไมเราส่งเสริมการทำดีมากมาย แต่กลับไม่เป็นผล ไม่ได้ประโยชน์อะไรต่อประเทศชาติ ได้ดี ได้หน้า เฉพาะคนทำดี เราจึงควรมาทบทวนกันใหม่ เพื่อจะช่วยกันหาทางทำดีในหลักการ เนื้อหาและรูปแบบที่แตกต่างไป และเป็นการสร้างสรรค์อย่างแท้จริง เราลองทบทวนกัน

1. แจกผ้าห่มให้ชาวเขา เราเห็นภาพคนใหญ่คนโต สมาคม มูลนิธิ ผู้ใจบุญมากมายช่วยเยียววากัยหนาว กัยแล้ง วาดกัย อุทกกัย ฯลฯ ในแง่หนึ่งก็เป็นการแสดงความใจบุญที่ น่ายกย่อง จากการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ คนเราชอบทำบุญ เพราะทำแล้วสบายใจดี ก็เลยมีคนอยากทำกันบ่อยๆ แต่เราจะหวังพึ่งการบริจาคก็คงไม่ได้ ที่ผ่านมามีชาวบ้าน 1 ไทยรัฐว่า "เศรษฐกิจแย่งคนใจบุญหาย-สถานสงเคราะห์-ขาดเงิน เลี้ยง เด็ก-คนพิการ-คนแก่"

อย่างไรก็ตามความซ้ำซากในการแจกเช่นนี้ แสดงว่า รัฐบาลเจียดจัดงบประมาณไม่เพียงพอต่อการจัดสวัสดิการ สังคมหรือไม่ เราเอาเงินไปโกงกินกันหรือไปซื้ออาวุธกัน มากกว่าหรืออย่างไร เราขาดการวางแผนสวัสดิการสังคมเพื่อ ประชาชนหรือไม่ เป็นความบกพร่องในการปฏิบัติราชการหรือไม่ ในความเป็นจริง คนที่ควรไปถึง ไปแจกเป็นคนแรก ควรเป็น หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องที่มีหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของประชาชน มากกว่าใคร

2. แก้ปัญหาด้วยการรณรงค์ เรามีการรณรงค์ปราบปราม การทุจริตประพฤติมิชอบกันอย่างขนานใหญ่ มีการประกวด คำขวัญ มีการจัดสัมมนา มีค่ายเยาวชน แต่เราแทบไม่เคยได้ ข่าวการลงโทษผู้บริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น อย่างจริงจังให้เช็ดหน้า ปัญหาป่าถูกทำลายก็ได้รับการแก้ไข ด้วยการรณรงค์ให้ปลูกป่าแทนที่จะเน้นการปราบปราม จน ทำให้เกิดคำถามว่าคุณสืบ นาคะเสถียร ตายฟรีหรือไม่

การรณรงค์นั้นเป็นการสร้างภาพและเหรียญแท้ ซึ่งไม่น่า จะมีประสิทธิผลเท่าที่ควร แต่การตีฆ้องร้องปาวนี้ยังอาจ เป็นการปิดบังคนผิด คนโกงกิน หรือคนดัดไม้ทำลายป่าให้พ้น จากสายตามหาชน โดยเมื่อมาให้ชาวบ้านหลงคิดว่า การ รณรงค์เช่นนี้จะได้ผล เลยไม่หุงเป้าไปที่คนผิด หรือมัวแต่ปลูก ป่าซึ่งส่วนมากคงตายไปกว่าครึ่ง จนในอีก 30 ปีข้างหน้า ป่าหมดประเทศโดยไม่มีใครปราบปรามเท่าที่ควร

3. ข้าราชการนักเขียนยอดเยี่ยม ข้าราชการบางคนเขียนหนังสือออกมามากมาย และเป็นที่ยกย่องในสังคมว่าเขียนได้ดี แต่ที่สหรัฐอเมริกา ในเมืองโอลิมเปียซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐวอชิงตัน เพื่อนผมเล่าให้ฟังว่า ข้าราชการคนหนึ่งมีพฤติกรรมคล้ายเช่นนี้ เขียนหนังสือยอดเยี่ยมออกมาเพียงเล่มเดียว แต่ภายหลังถูกทางราชการไล่ออก เพราะถูกจับได้ว่า เขาเวลาและทรัพยากรของทางราชการไปใช้เพื่อเขียนหนังสือหาชื่อเสียงส่วนตัว

เราจึงควรทบทวนความดีแบบไทยๆ เสียใหม่ การเอาทรัพยากรของทางราชการมาใช้ในฐานะที่เป็นผู้บริหารหรือผู้มีชื่อเสียงนั้นเป็นสิ่งที่พึงระอาย หาไม่แล้วข้าราชการไทยแทนที่จะทำงานรับใช้ประชาชน แต่กลับทำงานราชการเป็นงานอดิเรก ทำตัวเป็นกาฝาก อยู่ไปเพื่อแสวงหาโอกาสอื่น หรือเพียรไต่เต้าด้วยลิ้น ด้วยการเข้าถึงยันถึง สอพลอเจ้านาย แทนที่จะได้ดีด้วยผลงาน ความเพียรและความซื่อสัตย์

4. ชั้จักรยานลดโลกร้อน จากการชั้จักรยานเพื่อลดโลกร้อนที่เกิดขึ้นทั่วไปเป็นระยะๆ ในประเทศไทยนั้น ถือเป็นการทำดีแบบจบบจย และอาจส่งผลร้าย กล่าวคือ กว่าจะจัดจากดังกล่าวได้ ท่านผู้หลักผู้ใหญ่ต่างออกมาจากบ้านด้วยรถราคาแพงเป็นขบวนใหญ่ เหล่าลูกหนาก็ต้องตามแห่อีกเป็นขบวนสร้างมลพิษโดยไม่จำเป็นขึ้นอีกมากมาย อย่างไรก็ตามบางท่านอาจแย้งว่า การทำดีแบบนี้ถือเป็นการรณรงค์ ที่สามารถส่งกระแสในวงกว้าง แต่จะได้ผลหรือไม่ก็ไม่รู้ ไม่มีอะไรวัด

5. คหบดีใจกว้าง มีที่ดินแปลงหนึ่ง สมมติให้มีขนาด 5 ไร่ ใจกลางเมือง เจ้าของยังไม่ได้ใช้ทำอะไร ก็เลยให้หน่วยราชการเช่าใช้ในราคาถูกเพื่อทำเป็นสนามเด็กเล่น ดูแล้วเจ้าของที่ดินรายนี้ช่างเป็นคหบดีใจกว้างจริงๆ แต่ความจริงท่านควรจะเสียมากกว่านี้ ในประเทศที่เขาพัฒนาแล้ว ที่ดินเปล่าที่ยังไม่ยอมทำอะไร จะต้องเสียภาษีเพื่อนำไปพัฒนาท้องถิ่น อย่างในร่างกฎหมายที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของไทยก็กำหนดไว้ปีละประมาณ 0.5% หากที่ดินแปลงนี้มีมูลค่า 200 ล้านบาท ก็แสดงว่าต้องเสียภาษีประมาณ 1 ล้านบาท กรณีนี้ชี้ให้เห็นว่า นอกจากเจ้าของที่ดินจะไม่ต้องเสียภาษีแล้ว ยังได้ภาพพจน์ที่ดีอีกด้วยหาก

การเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างนั้นถือเป็นหน้าที่พลเมือง คล้ายกับเรามีห้องชุดอยู่ในอาคารชุดหรือมีบ้านใน

การทำความดีเป็นสิ่งดีของทุกคน แต่บางทีอาจจะสร้างภาพแบบนี้ แต่คนอื่นก็ชอบนำไปรู้จักกับ กำไลร้อนไปเลย

โครงการบ้านจัดสรร เราก็ต้องเสียค่าบำรุงรักษา แม้เราจะไม่ได้อยู่อาศัย เราก็มีหน้าที่รักษาสภาพแวดล้อมให้ดีเพื่อไม่ให้ชุมชนที่เราอยู่เสื่อมลงแต่มีพัฒนาการที่ดีขึ้น ดังนั้นหากเรามีที่ดินในใจกลางเมืองที่มีสาธารณูปโภค แต่ไม่พัฒนาอะไรเลยปล่อยให้รกร้างให้ราคาขึ้นสถานที่เดียว ก็นับเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ยอมขาย ก็ทำให้อุปทานที่ดินมีจำกัด การพัฒนาก็ต้องขยายตัวออกไปนอกเมือง สาธารณูปโภคก็ยังคงตามออกไปมากขึ้น เสียทรัพยากรของส่วนรวม อย่างนี้แล้ว เราจึงจะปล่อยให้ที่ดินเปล่าใจกลางเมืองไว้โดยไม่เสียภาษีไม่ได้

โดยสรุปแล้ว การทำดีแต่เปลือกข้างต้น คนได้ดีก็คือคนทำดี ได้หน้า ได้เสริมบารมี ได้ทำบุญไว้ชาติหน้า ได้ผูกสัมพันธ์กับคนใหญ่คนโต ฯลฯ แต่ทำแล้วสังคมได้ดีหรือไม่ปราบปรามการโกงกินได้หรือไม่ ไม่ใช่สาระสำคัญ นอกจากนี้ยังได้สร้างเครือข่ายเพื่อช่วยเหลือกันและกันเมื่อในอนาคตที่ประกอบอาชีพกรรมทำผิด ก็อาจสามารถช่วยเหลือกันได้ กลายเป็นวงจรอุบาทว์เกิดขึ้นเสียอีก

เราจึงควรส่งเสริมการทำดีที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่แท้จริง ไม่เช่นนั้นการทำดีก็เป็นแค่กิจกรรมคุณหญิงคุณนายในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแม้ทำมา 60-70 ปี ก็ไม่ได้เอื้อประโยชน์อย่างจริงจังต่อสังคม เว้นแต่คนที่มาปรากฏตัวทำดีจบบจยเท่านั้น

ธุรกิจที่รับผิดชอบ ต่อสังคมสูงสุด

ประเด็นคิดต่างนี้ได้รับการถกเถียงอย่างกว้างขวาง
ตีความไปต่าง ๆ นานา แต่ประเด็นสำคัญที่ผมมุ่ง
นำเสนอก็คือ บทบาทของธุรกิจที่เป็นหุ้นส่วนการ
พัฒนาชาติ ด้วยการเสียภาษีให้ถูกต้องตามกฎหมาย
ยิ่งทำกำไรมาก (โดยไม่โกง) ก็ยิ่งเสียภาษีมาก (โดยไม่
หลบเลี่ยง) ถือเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง

ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด คือกำไรมากที่สุด และจ่ายภาษีมากที่สุดด้วย

ท่านทราบหรือไม่ ธุรกิจใดที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด คำตอบก็คือ ธุรกิจที่ทำกำไรสูงสุด นั่นเอง! เพราะการทำกำไรสูง ย่อมเสียภาษีมาก แต่บางท่านอาจแย้งว่า ธุรกิจที่ทำกำไรได้สูงสุด อาจเป็นเพราะจุดริตแรงงานสูงสุด หรือเป็นธุรกิจที่หลบเลี่ยงภาษีก็ได้ นี่คือมโนทัศน์ที่เกิดขึ้นจากสังคมที่บิดเบือน บิดเบือน และด้อยพัฒนาที่เราเห็นจนเคยชินอยู่ทุกวันนี้

ถ้าไม่นับรวมธุรกิจที่ “ไม่ดี” เหล่านี้ ธุรกิจที่ทำกำไรได้สูงสุดย่อมหมายถึงธุรกิจที่มีระบบการบริหารที่ดีที่สุดในเชิงเปรียบเทียบกับธุรกิจเทียบเคียง ระบบบริหารที่ดีไม่ใช่ได้มาด้วยการเอาเงินไปซื้อมาเป็นสำคัญ แต่แสดงถึงการมีทักษะ หรือ Know-how ที่ดี ไม่ใช่ต้อง Know-who อย่างที่พบเห็นบ่อยครั้งในสังคมที่ต้องหมอบกราบคานงักกับความชั่วร้ายเพียงเพื่อการเอาตัวรอดทางธุรกิจไปวันๆ

ระบบบริหารที่ดีที่ทำให้ธุรกิจได้กำไรสูงสุดยังหมายถึงการมีผู้บริหารหรือ Chief Executive Officers (CEO) ที่ดี เราจึงควรส่งเสริมให้เรียนรู้ว่าเราควรบริหารธุรกิจให้ทำกำไรสูงสุดได้อย่างไร (โดยไม่โกง)

การทำกำไรสูงสุดโดยไม่เบียดเบียนใคร ไม่ใช่ตราประทับหรือเครื่องหมายที่เราพึงปกปิดหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึง แต่ความสามารถในการทำกำไรสูงสุดควรได้รับการยกย่องอย่างใส่อ้าเปิดเผย และเป็นการแสดงทักษะในการบริหารอย่างภาคภูมิใจของ CEO ที่แท้จริง

นี่จึงเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ศาสตร์และศิลป์ของการทำธุรกิจที่ตรงไปตรงมา สัตย์ซื่อถึงคุณธรรมอย่างแท้จริง ไม่ใช่การทำธุรกิจแบบ “มวยวัด” หรือเป็นแบบ “ปากคาบคัมภีร์ (CSR)” หรืออะไรทำนองนั้น ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลไร้แก่นสาร

ประเด็นที่สำคัญที่สุดก็คือ ธุรกิจสะอาดที่ทำกำไรสูง ย่อมเสียภาษีมาก ผู้ที่เสียภาษีมาก โดยไม่หลบเลี่ยงย่อมเป็นผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อสังคม ธุรกิจไทยเสียภาษีรายได้ในอัตราประมาณ 30% ของกำไรสุทธิและเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ 7% อาจกล่าวได้ว่าเฉพาะเขตบางรักเขตเดียว สามารถเก็บภาษีได้มากกว่าชาวบ้านในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งภาคด้วยซ้ำไป

ภาษีทุกบาททุกสตางค์ย่อมนำไปพัฒนาประเทศ การที่ประเทศเรามีทางด่วน รถไฟฟ้า โทรศัพท์ ถนน ฯลฯ ก็มาจากภาษีแทบทั้งสิ้น ส่วนที่จะมีใคร “จาบ” ภาษีไป ก็อยู่ที่กลไกของรัฐในการตรวจสอบ เราจะ “มั่ว” ใช้ “อารยะขัดขืน” พาลไม่จ่ายภาษี คงไม่ได้

ผมขอขยายความประเด็นการ “จาบ” หรือโกงกินทุจริตประพฤตินิยมในวงราชการ ซึ่งผู้มีอำนาจควรดำเนินการให้เด็ดขาด ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง การโกงกินไม่อาจหมดไปได้ด้วยการออกมหรณงค์ต่อต้าน ซึ่งถือว่าเป็นการ “เกาไม่ถูกที่คัน” และดำเนินไปเพียงเพื่อปกปิดความชั่วด้วยการเบนให้ประชาชนเข้าใจว่าเราพยายามต่อสู้กับการโกงกิน แต่แท้ที่จริงกลับ “เอาหูไปนา ตาไปไร่” เปิดโอกาสให้โกงกินเพิ่มขึ้นทุกหย่อมหญ้านั่นเอง

กลับมาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม เราลองคิดดูว่า ธุรกิจที่เสียภาษี 10 ล้านบาท กับธุรกิจที่เสียภาษี 1 ล้านบาท ใครแสดงว่ามีความรับผิดชอบต่อหรือเกื้อหนุนประเทศชาติมากกว่ากัน หรือถ้าคิดให้ซับซ้อนยิ่งขึ้นก็คือการเปรียบเทียบระหว่างธุรกิจที่เสียภาษี 10 ล้าน แต่บริจาคเพียง 1 แสนบาท (1% ของกำไรซึ่งดูคล้ายตระหนี่) กับธุรกิจที่กำไร 1 ล้าน แต่ก็บริจาค 1 แสนบาท (10% ของกำไรซึ่งดูคล้ายใจกว้าง)

โดยนัยนี้เราจึงคงพอเห็นได้ว่า การทำดีเอาหน้านั้นเป็นเช่นใด การทำดีเช่นนี้ ไม่ได้ก่อโภคผลใดๆ ให้กับสังคม นอกจากการ “ได้หน้า” ของคนทำดีเป็นสำคัญ ในการทำดี “เอาหน้า” นั้น CEO ควรเป็นผู้ควักเงินออกเอง ไม่ใช่ไป “โถ” จากคู่ค้า (Suppliers) และไม่ควรเอาเงินปันผลที่พึงได้ของผู้ถือหุ้นโดยเฉพาะรายย่อยไปทำดีเอาหน้าให้กับตัว CEO เอง

ธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมี CEO ที่บริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะเสียภาษีถูกต้องและเป็นจำนวนมากเพื่อรัฐจะได้นำไปพัฒนาประเทศแล้ว ธุรกิจเหล่านี้ยังไม่เป็นภาระให้รัฐบาลต้องเอาเงินภาษีอากรมาโอบอุ้มอีกต่างหาก

เราคงเคยเห็นธนาคารที่เชิดหน้าชูตาหรือได้รับรางวัลมากมายด้าน “ความรับผิดชอบต่อสังคม” กลับ “ล้มบนฟูก” รัฐบาลต้องตั้งกองทุนมาฟื้นฟูต่างๆ นานา ธุรกิจหลายแห่งหลายแขนง รัฐบาลก็ต้องเอาเงินภาษีอากรไปอุดหนุน เช่น ช่วยค่าน้ำมัน ช่วยประกันราคา ช่วยรับซื้อสินค้า ฯลฯ บางแห่งถึงขนาดนัดหยุดให้บริการจนประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า นอกจากธุรกิจเหล่านี้จะขาดความรับผิดชอบต่อสังคมแล้ว ยังเป็นปัญหาและสร้างภาระให้สังคมด้วยหรือไม่

ดังนั้น ธุรกิจที่ทำกำไรมาก เสียภาษีมาก จึงมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมเป็นอย่างมาก ธุรกิจถือเป็น “กระตูดกันหลัง” ของความรับผิดชอบต่อสังคม เพราะหากไม่มีธุรกิจทำหน้าที่เสียภาษีมาหล่อเลี้ยงประเทศแล้ว ประเทศไทยก็คงตกต่ำไม่ต่างจากประเทศหลายแห่งในทวีปแอฟริกา ที่มีแต่คนจนมานั่งรอเศษซากความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติเท่านั้น

เราจึงควรทำความเข้าใจความรับผิดชอบต่อสังคมในอีกมิติหนึ่งว่า ธุรกิจที่รับผิดชอบต่อสังคมสูงสุด (ด้วยการเสียภาษีถูกต้อง) ก็คือ ธุรกิจที่ทำกำไรสูงสุด (โดยไม่ได้โกง) นั่นเอง!

คนดี เป็นยังไง ดูยังไง

ในสังคมทุกวันนี้หลายคนแสดงตัวเป็นคนดี
แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนดีจริงหรือไม่
เราควรรู้ให้ถ่องแท้ หากไม่คนชั่วในคราบคนดี
อาจหลอกหลวงให้เราเสียรู้ หรือมาหลอกให้
ประเทศชาติของเราเสียหาย

คนดีแต่เปลือก?

คนชั่วแท้ๆ โจรกั๊กขี้นะ มักจะเป็นที่สังเกตเห็นได้โดยไมยาก แต่คนที่เปลือกนอกดูดี แต่แท้จริงเป็นโจร โดยเฉพาะพวก 'ปากปราศรัย น่าใจเชือดคอ' นั้น เราจะต้องระวังให้จงหนัก เราจะต้องตัดสินว่าใครเป็นคนดีนั้น ไม่ใช่สักแต่ว่าเขาเป็น

1. ครู-อาจารย์ เพราะคนที่ใช้คุณวุฒิหลอกลวงเรามิให้เห็นอยู่ทั่วไป
2. นักบวช ในหมู่้นักบวช ก็ยังมีพวก 'แกะดำ' บางรูปแม้ไม่ใช่คนเลว แต่ก็ไม่ใช่คนดีเด่นอะไร เพราะออกอาการอิจฉาริษยากันและกันให้เห็นอยู่บ่อยๆ
3. คนเคร่งศาสนา บางคนออกแนวธรรมะ ธรรมโม พวกนี้ก็คล้ายนักบวช บางทีเคารพ-รับใช้เจ้ากู่มากกว่าคำสอนของศาสนา ตอนนั่งสมาธิก็ดูสงบเย็น พอออกจากสมาธิก็เดินเหมือนเจ้าเข้า
4. ข้าราชการระดับสูง เพราะคนระดับนี้แหละที่โกงชาติขายชาติได้แนบเนียนเหนือใครๆ
5. นายทหารชั้นผู้ใหญ่ เพราะคนระดับนี้แหละที่ทำให้รัฐประหาร ทำลายประชาธิปไตยให้เห็นมาหลายสิบปี รุ่นแล้วรุ่นเล่า เราต้องสังวรว่า คนที่บูชายศศักดิ์และยังมียศศักดิ์สูงยิ่งเห็นคนอื่นต่ำต้อยด้อยค่า

6. ผู้ถือหุ้นสถาบันบางคน ที่อ้างว่ายอมตายถวายชีวิต แต่ความจริงแค่พูดเอาดีใส่ตัว แอบอ้างสถาบัน เช่น 'เชิงฉัตร' เครื่องราชอิสริยาภรณ์ดั่งข้าวในอดีต จนถึงการใช้สถาบันมทำลายคู่แข่งทางการเมือง กระทั่ง 'ปวีติ พนมยงค์' ก็ยังไม่รอด ในความเป็นจริงสถาบันจะแคล้วคลาดหากไม่มีพวกเขา ในทางตรงกันข้ามหากขาดสถาบัน พวกเขาต่างหากที่จะอยู่ไม่รอดหมดทางทำมาหากิน

อาจกล่าวได้ว่าคนไม่ดีหรือคนดีแต่เปลือกมักเป็นนิมโฆษนาชวนเชื่อ หรือให้ลูกสมุนยกหางของตนอย่างไม่ละอาแต่ตัวคนที่แท้จริงกลับเป็นชาตานเกาะกิน ทำลายชาติ อาศัยอารมณ์ของความดีมาแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตัว ประเทศชาติกลับต้องหาเลี้ยงคนเหล่านั้นด้วยภาษี แล้วพวกเขายังใช้สถานที่เหนือปวงชนกอบโกย โกงกินจนร่ำรวยมหาศาล

ปฏุชนนี้แหละคนดี

ปฏุชนธรรมดาทั่วไปนี้แหละคือคนดีแท้ เพราะพวกเขา

1. เสียภาษีทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อให้ประเทศชาติอยู่ได้ เจริญขึ้น และกลายเป็นโอกาสให้กาฝากเสพสุข และฝังลึกลงในกลไกการปกครองแผ่นดิน.

2. เป็นผู้ที่ตายเพื่อชาติอย่างแท้จริงในสงครามต่างๆ ที่พวกเขาไม่เคยได้ก่อ แต่มักก่อโดยชนชั้นปกครองในอดีตหรือเหล่าจักรวรรดินิยม แม้ในยามชาติล่มจม เช่น ลาว เขมร เวียดนาม ปฏุชนนี้แหละคือผู้ที่ยังอยู่สร้างชาติขึ้นมาใหม่ ส่วนพวกคนรวย คนมีสถานะสูงส่ง นายทหารใหญ่ ข้าราชการระดับสูง หรือพวกรักสถาบันจนน้ำลายไหล ล้วนหนีไปเสพสุขได้ปีกจักรวรรดินิยม

อย่างไรก็ตามปฏุชน มักถูกหว่านไถ ไม่ละเอียดย่อน ขาดศิลปะ ไร้มรรยาท มักจมปลักกับเรื่องเฉพาะหน้า หรือเป็นพวก 'ละครน้ำเน่า' ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของชาวบ้านร้านตลาดที่ไม่ได้มียศศักดิ์หรือหน้ากากระไรจะสูญเสีย บ้างก็ตื่นตระหนกทุกสิ่งทุกอย่างไปบ้าง จนกลับถูกตราหน้าร้ายแรงว่าเป็น 'คนบาป' ในสายตาพวกเคร่งศาสนา แต่อันที่จริงความผิดบาปของปฏุชนนั้นยังนับว่าเล็กน้อย ไม่อุกฉกรรจ์เท่าความผิดของพวกทมิฬหรือกังฉิน

ถ้าเราศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข เราต้องมองเห็นค่าของปฏุชนคนเล็กคนน้อยที่ค้าจุนสัจจุม เราต้องเคารพในเสียงส่วนใหญ่ของปฏุชน แต่บางคนกลับปิดเป็นว่าเสียงส่วนใหญ่เชื่อไม่ได้โดยยกตัวอย่างว่าชาวเยอรมันส่วนใหญ่หลงผิดจนเกิดฮิตเลอร์ ชื่อนี้ไม่จริงฮิตเลอร์ไม่เคยชนะการเลือกตั้งเป็นรัฐบาลพรรคเดียว และต่อมารวบอำนาจโดยการก่อรัฐประหารจนนำเยอรมนีไปสู่วิบัติ ในทางสังคม เศรษฐกิจการเมือง เราจึงต้องฟังเสียงส่วนใหญ่ของปฏุชน แต่ถ้าเป็นศิลปะวิทยาการ เราต้องฟังผู้เชี่ยวชาญ เช่นการสร้างจรวดไปดวงจันทร์ เป็นต้น

อย่าถวิลหาดีบริสุทธิ์

พวกคนดีจอมปลอมไม่เชื่อว่า 'สูงสุดคืนสู่สามัญ' และมักถวิลหาคนดีบริสุทธิ์ที่สวรรค์ประทานมา โดยไม่ยอมเข้าใจความจริงว่า 'สถานการณ์ต่างหากที่เป็นผู้สร้างวีรบุรุษ' ความดีเป็นสิ่งสัมพัทธ์ คนดีก็อาจทำผิดพลาดได้บ้างเป็นครั้งคราว โดยเฉพาะในยาม 'จิตตก' เช่น บางทีเราอาจสอนลูกให้ทิ้งขยะให้ถูกที่ แต่บางทีเขาก็อาจลืมตัว มักง่ายขึ้นมาบ้าง เป็นต้น

ถ้าเราเชื่ออย่างหยุดนิ่งแบบที่ว่าคนดีนั้นต้องดีตลอด ดีบริสุทธิ์ เราก็จะถูกคนดีจอมปลอมที่อ้างว่าดวงสวรรค์ส่งตนมา เช่น คนทรงเจ้าเข้าผีหรืออื่นๆ หลอกเราได้ การถวิลหาความดีบริสุทธิ์ จึงทำให้เราเชื่อคนง่าย สรรเสริญคนดีจอมปลอมอย่างไร้สติ กลายเป็นว่าเราเอาชะตาชีวิตของตัวเองไปฝากไว้กับพ้อหมอบ ท่านครู หรือฝากชะตากรรมของประเทศไว้กับผู้ปกครองคนใด ทั้งโลกจึงซังเผด็จการ เพราะไม่ว่าจะอ้างตนว่าเอาดีมาจากไหน ก็ล้วนกลายเป็นทรราชเมื่อมีอำนาจเบ็ดเสร็จคนเดียวหรือคณะเดียว

เกณฑ์วัดคนดี

คนดีต้องพยายามทำผิดให้น้อยที่สุด แต่ไม่ใช่ว่าจะไม่ทำผิดเลย เพราะคนไม่เคยทำผิดก็คือคนที่ไม่ทำอะไรเลย คนไม่ทำอะไรเลยเพราะกลัวผิดย่อมไม่ถือว่าเป็นคนดี แต่เป็นเพียงสวะลอยน้ำ ในสังคมอารยะสมัยปัจจุบัน เราต้องมีเกณฑ์วัดความดี สิ่งดีหรือคนดี ไม่ใช่สักแต่เชื่อตามคำร่ำลือหรือการโฆษณาชวนเชื่อ เกณฑ์เหล่านี้คือบรรทัดฐานที่ทำให้เราวินิจฉัยได้ว่าใครดีจริงหรือดีแบบกำมะลอ อย่างโบราณว่าไว้ 'ทองแท้ไม่กลัวไฟ' ต้องทนทานต่อการพิสูจน์ คนที่จะเป็นคนดีจริง ก็ต้องเจริญสติ หมั่นตรวจสอบตนเอง และเพียรทำดีอยู่เสมอ

เราต้องมีระบบการตรวจสอบ และประกันความผิดพลาด เช่น หมออาจลืมกรรไกรไว้ในท้องคนไข้ ไม่มีหมอคนไหนตั้งใจทำ แต่อาจเกิดขึ้นได้ด้วยความประมาท ดังนั้นจึงต้องมีการประกันความผิดพลาด คุ้มครองทั้งนักวิชาชีพและผู้รับบริการ

อาจกล่าวได้ว่า ความดี ความสำเร็จที่แท้ มาจากการฝึกฝน ยินยอมปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอต่างหาก ไม่ใช่มาจากการท่องมนต์ ท่องคาถา ไม่ใช่มาจากการนั่งยวบหนอ พองหนอ หรือไม่ใช่มาจากการเที่ยวไปจาริกแสวงบุญยังสถานที่สำคัญของพระศาสนาแต่อย่างใด

คนดีจริง 'ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้'

การทำดีที่แท้

เปล่งใจใหม่ที่ทั้งนักบวชและผู้ศรัทธา
มากมาย กรอกหูให้คนทำดีกันอย่างเป็นน้ำ
เป็นหลัง ซึ่งถ้าได้ผลจริง ป่านนี้ประเทศไทย
ก็คงเป็นเมืองสวรรค์ไปแล้ว แม้จะไม่ได้ผล
แต่ก็ช่วยให้เกิดอาชีพผู้พร่ำสอน บ้างก็ถึงขั้น
ร่ำรวย ได้เลื่อนยศศักดิ์จากการนี้ไปตาม ๆ กัน

ทราบหรือไม่ ทำไมการส่งเสริมให้คนทำดีจึงไม่ได้ผล สาเหตุสำคัญก็คือเราให้เหตุผลที่ผิดๆ ที่ดูเหมือนถูก และเป็นเหตุผลที่ไม่ได้นำไปสู่การหยุดทำชั่วและไม่ใช้เหตุผลที่เราควรทำดีจริงๆ

ตัวอย่างเช่น ในการสอนให้เด็กและเยาวชนทำดีต่อสังคมส่วนรวม แทนที่จะบอกให้สงสารเด็ก สตรี และคนชรา ซึ่งเป็นการมองเหล้าคนจนว่าต่ำต้อยกว่า เราควรอธิบายว่าประเทศชาติได้ออกเงินค่าเล่าเรียนให้นักเรียนและนักศึกษาปีละมากมาย ยิ่งระดับนักศึกษา ปีละ 35,646 บาท ที่นักศึกษาออกเงินเองเป็นเพียงส่วนน้อยนิด

แม้แต่คนที่มีความดี เรียนสถาบันการศึกษาเอกชน รัฐบาลยังตามไปช่วยพัฒนาบุคลากรและอื่นๆ ของสถาบันเหล่านี้ ดังนั้นเราจึงควรสอนให้เขารู้ซึ่งถึงพระคุณของประชาชนคนเล็กคนน้อยที่เสียภาษีมาบำรุงประเทศ ถ้าเราอธิบายให้ถูกต้องเช่นนี้ เยาวชนก็จะเห็นคุณค่าของประชาชน เคารพในความเป็นมนุษย์ ไม่คิดว่าตัวเองดีกว่า เหนือกว่า ใหญ่กว่า เมื่อเติบโตใหญ่ก็จะไม่คิดคดโกงประเทศชาติ

ถ้าเราจะสอนให้ชาวบ้านรักธรรมชาติ และป่าไม้ แทนที่จะชักแม่น้ำทั้งห้า เราควรอธิบายชัดๆ ว่าทรัพยากรและประเทศอันเป็นที่รักยิ่งของเรานี้ หาใช่ของใครโดยเฉพาะ แต่เป็นของพวกเขาชาวไทยทุกคน เมื่อเขาเข้าใจดีเช่นนี้ เขาก็จะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ และหวงแหน ไม่ปล่อยให้ใครมาทำลายหรือถือครองโดยมิชอบ โดยเห็นว่ารัฐจะไม่ใช้อีกต่อไป

การทำดีนั้น เราไม่ได้ทำเพื่อใครที่ไหน ทำดีได้ดี เป็นมงคลกับเราเอง เราไม่ควรอ้างให้ใครทำดี ด้วยความละโมภ โลกหลง เช่น ทำดีแล้วได้ยศศักดิ์ หรือ ทำดีแล้วได้ขึ้นสวรรค์ ละสมบุญไว้ชั่วดินหน้า บางคนเลยผิดไปว่าคนดีชาตินี้จน เพราะชาติที่ชั่วไม่ดี ซึ่งเป็นแนวคิดแบ่งแยกชนชั้น

แนวคิดผิดเพี้ยนเช่นนี้พระพุทธเจ้าไม่เคยสอน และต่อต้านมาโดยตลอด โดยได้บวชให้พวกจัณฑาลที่คนวรรณะอื่นส่วนรังเกียจเป็นพระสงฆ์ ดังนั้นการอ้างที่ไม่สมเหตุผลไม่เป็นวิทยาศาสตร์ นอกจากทำให้เกิดความไขว้เขวแล้วยังมอมเมาชาวบ้าน ไม่ได้ส่งผลให้ใครทำดีอย่างแท้จริง

ในทางตรงกันข้าม เมื่อยามเด็กและเยาวชนทำผิดก็อธิบายให้เห็นว่าพวกเขาจะเสียอนาคตอย่างไร ถ้าจะเดิน

คนทำผิดอาญาแผ่นดิน ก็ควรชี้ให้พวกเขาผลที่ต้องถูกจำคุก และถูกปรับอย่างไร ถ้าจะเตือนข้าราชการทุจริต ก็ควรอธิบายให้พวกเขาเห็นว่าจะไม่มียันปลายที่ตั้งงมอย่างไร เป็นต้น

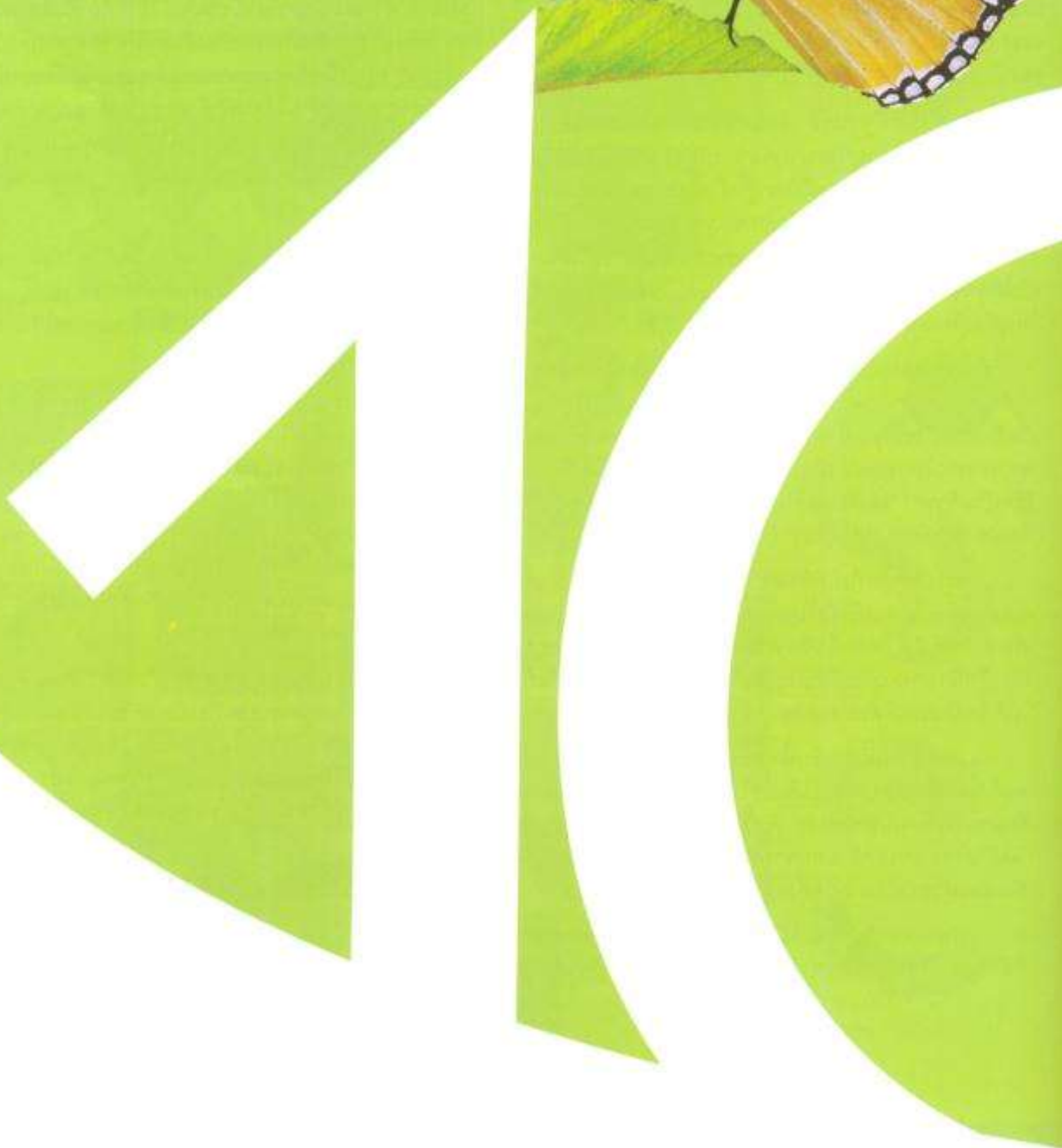
ถ้าเห็นพ่อค้าโกง ทำธุรกิจแบบด้านได้ขายขาด ก็ควรชี้ให้เห็นถึงการล่มสลายที่รออยู่เบื้องหน้า ความยั่งยืนคงไม่มีให้เห็นถึงลูกหลาน ถ้าเห็นชาวบ้านผู้อ้างความจน ลักลอบตัดไม้ทำลายป่า บุกบุกป่า หรือแม่น้ำลำคลอง หรือชายหาด มาเป็นของตน ทั้งในนามบุคคลหรือชุมชน เราก็ต้องชี้ให้พวกเขาเห็นว่า นี่คืออาชญากรที่พวกเขาปล้นทรัพยากร จากคนไทยทั้งประเทศ คนอยู่ใกล้ทรัพยากรแผ่นดิน ต้องไม่ถือเอาเป็นเจ้าของ เราจะอธิบายให้คนทำดี ละชั่วด้วย นรก สวรรค์ ไม่ได้สวรรค์นั้นใครๆ ก็ชอบ แต่คงไม่มีใครคนปกติคนไหนที่อยากไปสวรรค์ในตอนนี้อยู่สักคน ทุกคนก็ยังไม่อยากใช้กรรมอยู่บนโลกนี้ทั้งนั้น!

บางทีอาชญากรใหญ่ๆ อาจร่วมมือกับพวกนักบวช และคนที่ถูกประทับตราว่าเป็นคนดีในสังคมทั้งหลาย พยายามอธิบายผิดๆ เพื่อมอมเมาประชาชน และเปิดโอกาสให้อาชญากรลอยนวลก็ได้ ใครจะรู้

ยกตัวอย่างเช่น เราพยายามรณรงค์ให้คนปลูกป่าเพื่อสิ่งแวดล้อมและสิ่งสารพัด โดยไม่เคยใส่ใจต่อการปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ในปี 2504 มีพื้นที่ป่าไม้อยู่ 273,629 ตร.กม. (53% ของพื้นที่ประเทศไทย) แต่ในปี 2547 เหลืออยู่เพียง 167,591 ตร.กม. (33% ของพื้นที่ประเทศไทย) หรือหายไปเท่ากับ 68 เท่าของพื้นที่กรุงเทพมหานคร หรือเท่ากับเราสูญเสียพื้นที่ป่าไม้เท่ากับพื้นที่ภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงรวมกัน

การรณรงค์ทำดีมีคุณธรรมกันอย่างบ้าคลั่งอาจเป็นอาชญากรรมที่แสนแยบยลเพื่อเบียดเบียนไม่ให้สังคมรับรู้สาเหตุแท้จริงของปัญหา ปัญหาในทุกวันนี้ไม่ใช่อยู่ที่ประชาชนทำดีน้อยไป แต่อยู่ที่มีคนจำนวนน้อยที่มีอิทธิพลและอำนาจ ละเมิดกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกลับเอาหูไปนาตาไปไร่ต่างหาก

จงระวังนักบวช (ที่ไม่ดีจริง) เพราะจะพาเราเข้ารกเข้าพง

การกุศลโดย **‘ผู้เปี่ยมคุณธรรม’**

CSR เกี่ยวข้องกับความเจริญของประเทศชาติเหมือนกัน
ประเทศไทยของเราเจริญช้า จนถูกประเทศเพื่อนบ้าน
แซงหน้าไปมากมายแล้ว ผมไม่ได้นิยมประเทศอื่น
มากกว่าไทย แต่นี้เป็นเรื่องจริงที่น่าวิตกและปฏิเสธไม่ได้
ถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในไทยมีจริง ทำไมบรรดา “ผู้หลักผู้ใหญ่”
จึงปล่อยให้ประเทศไทยเป็นอย่างนี้ ใครที่ทำให้ประเทศ
ชาติของเรามีชะตากรรมเช่นนี้

ผมเคยเป็นที่ปรึกษากระทรวงการคลังเวียดนาม และ อินโดนีเซีย และยังเคยเดินทางและไปบรรยายด้าน อสังหาริมทรัพย์ในประเทศแถบนี้ทั้งเนปาล บรูไน พม่า ลาว มาเลเซีย และอินเดีย รวมทั้งยังสำรวจตลาดอสังหาริมทรัพย์ แบบปูพรมได้มากที่สุดทั่วกรุงจาการ์ตา กรุงพนมเปญ กรุงมะนิลา และนครโฮจิมินห์ ได้พบภาพเปรียบเทียบมาให้เห็น จะได้ช่วยกันถูกคิดและสำรวจตรวจสอบกันบ้าง เมื่ออนาคต ของลูกหลานไทยเราจะไม่เผชิญภาวะบ้านแตกสาแหรกขาด

เหลียวมองรอบบ้าน

ประเทศที่รวยกว่าไทยอย่างชัดเจนได้แก่ มาเลเซีย ที่ใน สมัยก่อนด้อยกว่าไทย ขนาดตงกู อับดุล ราห์มัน อดีตนายกรัฐมนตรีและพี่น้องอีก 3 คนยังเคยมาเรียนที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ ที่ผมเองก็เป็นนักเรียนเก่าเช่นกัน แต่ ณ ปัจจุบันนี้รายได้ ประชาชาติต่อหัวของมาเลเซียกลับสูงกว่าไทยถึงเกือบ 2 เท่า และ สิงคโปร์ ก็รวยกว่าไทยอย่างชัดเจน โดยมีรายได้ต่อหัว ถึง 6.14 เท่าของประเทศไทย ทั้งที่ประเทศนี้ไม่มีทรัพยากรอะไร เลยนอกจากคน สำหรับบรูไน คงไม่ต้องกล่าวถึงเพราะเขามีน้ำมันมหาศาล

ในกรณีประเทศจีนนั้น แม้มีรายได้ต่อหัวเท่ากับ 71% ของไทยซึ่งก็เป็นเพราะเขามีประชากรนับพันล้านคน แต่จีน เจริญกว่าเรามาก ผมจำได้ว่าเมื่อปี 2529 ขณะไปเรียนที่ เบลเยียม สถาปนิกจบใหม่ชาวจีนในกรุงปักกิ่งมีรายได้เดือน ละ 400 บาท แต่ขณะนี้ที่เมืองลี่เจียงในมณฑลยูนนานที่ห่าง ไกล ชั่วราชการใหม่ผู้จบปริญญาตรีทั่วไป จะได้เงินเดือน ประมาณ 11,000 บาท แถมสวัสดิการอีกมากมาย นี่ถือว่า แชนหน้าประเทศไทยเรียบร้อยแล้ว

ที่ประเทศจีน เขาทำให้องค์กรของรัฐกะทัดรัด มี ประสิทธิภาพสูง เป็นเสมือนบริษัทที่ดีที่สุดที่คนจีนมุ่งมั่นจะ เข้าไปทำงานด้วย ต่างจากไทยที่อาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่ หัวกระทิไม่พึงปรารถนาอีก แต่กลับเป็นที่พึงปรารถนาของ ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะด้อยกว่า นี่อาจเป็นสาเหตุที่เรา จึงมีข้าราชการบางส่วนที่เป็นภัยสังคม คือเข้าไปเป็นกาฝาก ทำงานเช้าชามเย็นชามและโกงชาติเมื่อมีโอกาส

นำส่งสัยจริงๆ

ประเทศเหล่านี้ใช้เวลาประมาณ 25 ปี แชนหน้า ประเทศไทยได้อย่างไร้ทั้งๆ ที่เขาไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไหน ถ้า พระสยามเทวาริราชมีจริง หรือประเทศไทยเดินมาถูกทางแล้ว ทำไมเราจึงถูกประเทศที่เล็กกว่า เช่น สิงคโปร์ ประเทศที่เคยเป็น ประเทศราชหรืออดีตอาณานิคม เช่น มาเลเซีย หรือประเทศที่ จนดักดาน เช่น จีนที่ปู่ตายายของผมที่หนีความอดอยากมา เมื่อ 80 ปีก่อน แชนหน้าเราไปได้

ถ้าไทยเรามีคนดี หรือผู้มีคุณธรรมสุดเลิศเลอจริง เราจะ มีปอนเถื่อน เจ้ามือหอยเถื่อน ยาบ้าเกลื่อนเมืองและเพิ่มขึ้นทุก วันเช่นทุกวันนี้ได้อย่างไร เราจะปล่อยให้มีการโกงกินกัน มโหฬารทั้งในส่วนท้องถิ่น ส่วนภูมิภาคและส่วนกลางได้ อย่างไร เราจะปล่อยให้ประเทศไทยมีขบวนการขมขระ แรงงานพม่า และแก๊งค์เถื่อนทำมาหากินคบหน้าประเทศชาติอยู่ได้อย่างไร

ถ้าเรามีตังเงินปกครองเมือง ไม่ใช่มีกั๊งเงินชักโยยอยู่เบื้อง หลัง เราคงทำอย่างจีนที่ลงโทษผู้โกงกินอย่างเด็ดขาด เช่น จับไปยิงเป้าหรือติดคุกตลอดชีวิตเพื่อเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู ในเวียดนามนักฟุตบอลทีมชาติที่ไปล้มบอลในกีฬาซีเกมส์ที่ กรุงมะนิลาเมื่อ พ.ศ.2548 ถูกจับติดคุก 5 ปี ส่วนที่ไทยนั้น ยิ่งล้ม ยิ่งรวย นอกจากนี้ก็ปิดันเครื่องบินเวียดนามที่ซื้อเครื่อง เสี่ยงหนีภาษีเข้าประเทศ ก็โดนไล่ออก แต่ของไทยเรานำเข้า มาจนเจ็ลั่งรวย!

ระบบคนดีที่ควรถูกตรวจสอบ

กระบวนการโกงชาติในทุกวันนี้สร้างความวิบัติยิ่งกว่า 'พรวรา' ไหนๆ ในอดีตเป็นร้อยเท่าพันทวี เพราะเป็นระบบการ โกงที่ฝังรากลึกในวงราชการ พวกผู้ดีเปี่ยมคุณธรรมทั้งหลายที่ มักพูดปาวๆ เสียงดังฟังชัดว่ารักชาตินั้น อาจกล่าวเท็จหรือเป็น ผู้ดีจอมปลอม เพราะถ้าเป็นของจริง ทำไมจึงมีเรื่องโกงกินเกิด ขึ้นมากมาย และเพิ่มขึ้นทุกที พวกผู้ดีเปี่ยมคุณธรรมเอาหูไป นาดตาไปไร่อยู่เสียที่ไหนจึงไม่เคยแตะต้องคนโกงชาติเลย

เราจึงควรทบทวนกันระบบยศถาบรรดาศักดิ์ของไทย การ เคยเป็นนายพล ปลัด อธิบดี หรือได้สายสะพายก็เส้น ก็ไม่ได้ รับประกันการเป็นคนดีหรือเป็นคนไม่โกง ในทางตรงกันข้าม ยศศักดิ์เหล่านี้แหละที่ช่วยให้โกงได้แนบเนียนยิ่งขึ้น

ภาพลักษณ์ที่ดีก็เพียงช่วยให้การโกงกินดูไม่มูมมาม เหมือนพม่าที่เป็นแบบบุฟเฟต์ คือแบ่งกันกินกันใช้อย่าง โจ่งครึมเท่านั้น บรรดาคณบดีเหล่านี้อาจฟังโจระเพื่อคำจูน ภาพพจน์และอำนาจเหมือนหนึ่งพระเจ้าสุทโธทนะที่ไมกล้า กำจัดขุนนางจอมโกงกินที่ห้อมล้อมอยู่ เพราะพวกเขาคือผู้ค้ำ จุนอำนาจ จนทำให้เจ้าชายสิทธัตถะรู้แจ้งเห็นจริงถึงระบบ การเมืองที่ล้มเหลวและหันเข้าหาทางหลุดพ้น

ข้อคิดส่งท้าย

โดยสรุปแล้ว การขาด CSR ก็คือการโกงเป็นสำคัญ การ โกงกินสำคัญทำให้งบประมาณแผ่นดินปีละเกือบ 2 ล้านล้านบาท ตกหล่นไปมหาศาลในแต่ละปีจาก:

1. การมีระบบราชการที่ใหญ่โตเทอะทะและเลี้ยงคนไว้ เป็นกาฝากแทนที่จะมารับใช้ประชาชนและพัฒนาชาติ
2. การที่เงินไปเข้ากระเป๋าข้าราชการประจำและนักการเมืองท้องถิ่นทั่วประเทศ

ระบบการโกงกินในบ้านเมืองของเราในยุคคุณธรรมนำ การเมืองนี้แหละที่สร้างความวิบัติต่อชาติของเราอย่างสุดแนบ เนียน ถ้าไม่มีการโกงกิน ทำงานเป็นกาฝากดูดเลือดและ น้ำเลี้ยงจากภาษีอากรของประชาชน ป่านนี้เรามีทางด่วน รถไฟฟ้า ทางหลวง และสาธารณูปโภคทั้งในเมืองและชนบท กันมหาศาลผิดหูผิดตาเช่นที่เกิดขึ้นในจีน มาเลเซีย และ สิงคโปร์แล้ว

CSR ในแง่ของ แรงงาน

CSR หรือ Corporate Social Responsibility ซึ่งแปลไทยว่า ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจเกี่ยวข้องกับกิจการแรงงานซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่สภาองค์กรนายจ้างแห่งประเทศไทยให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

ในสังคมอารยะยุคใหม่เช่นทุกวันนี้ เราควรทำธุรกิจแบบตระหนักรู้ถึงคิดที่ว่า 'ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว' หรือ 'ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน' เพื่อให้ธุรกิจยั่งยืน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสำคัญที่จะทำให้อุตสาหกรรมมั่นคงก็คือแรงงานของเรา วิสาหกิจที่ภาพลักษณ์ดี แต่กลับบีบบังคับ ขูดรีดแรงงานลูกจ้าง ไม่ว่าจะเป็คนงานโรงงาน พนักงานธนาคาร ฯลฯ ก็แสดงว่าวิสาหกิจนั้นยังไม่มี CSR จริง

UN Global Compact

CSR กำลังจะมีมาตรฐานที่จะใช้กันทั่วโลกคือ ISO 26000 ซึ่งเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2553 เพิ่งได้รับการร่างสุดท้ายก่อนการประกาศใช้ มาตรฐาน CSR อีกอันหนึ่งที่ใกล้เคียงกันคือ UN Global Compact ซึ่งเป็นกรอบที่วางโดยองค์การ

สหประชาชาติ ให้วิสาหกิจดำเนินตามหลักการ 10 ประการที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน มาตรฐานแรงงาน สิ่งแวดล้อม และการไม่ยอมรับการโกงกิน-สินบน

วิสาหกิจที่เข้าร่วม UN Global Compact ต้องยึดถือหลัก 10 ประการ ซึ่งประกอบด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชน มาตรฐานแรงงาน สิ่งแวดล้อม และการไม่ร่วมมือกับการติดสินบนหรือทุจริต ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแรงงานนั้นมีหลักการอยู่ 4 ประการ ในจำนวน 10 ประการดังกล่าวได้แก่:

1. ธุรกิจควรส่งเสริมและตระหนักถึงเสรีภาพในการรวมกลุ่มแรงงาน เช่น การตั้งสหภาพแรงงานของพนักงาน
2. ธุรกิจต้องร่วมขจัดกาบังคับการใช้แรงงาน
3. ธุรกิจต้องร่วมขจัดกาใช้แรงงานเด็ก
4. ธุรกิจต้องไม่กีดกันการจ้างงานและอาชีพ

CSR กับแรงงาน

แรงงานสร้างสรรค์โลก สมควรให้เกียรติและปฏิบัติต่อลูกจ้างอย่างเป็นธรรม วิสาหกิจที่มี CSR จึงต้องเชิดชูการใช้แรงงานและผู้ใช้แรงงานในทุกะดับในฐานะปัจจัยการผลิต และในฐานะของความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน สิทธิของลูกจ้างได้จากสำนักของนายจ้างส่วนหนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งก็มาจากการเรียกร้องเพื่อความเป็นธรรม ลูกจ้างจึงมีสิทธิตั้งสหภาพหรือกลุ่มแรงงานของตน

หากพิจารณาให้กว้างไกล การยอมให้พนักงานได้มีสิทธิและเสียงในการแสดงออกนี้ ทำให้เกิดความเข้าใจและนับถือกัน ลดช่องว่างระหว่างลูกจ้างและนายจ้าง เราต้องมองในแง่ดีว่าการรวมตัวของพนักงานย่อมก่อให้เกิดพลังสร้างสรรค์ การที่พนักงานมีพลังการต่อรอง ย่อมทำให้เขามีเกียรติและศักดิ์ศรีที่จะพัฒนาตนเอง

CSR ของนายจ้าง

สิ่งที่จะสามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรมได้แก่ :

1. การจัดหาสถานที่ให้พนักงานได้มีโอกาสพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านแรงงาน และให้มีกระบวนการร้องเรียนอย่างเหมาะสมเมื่อไม่ได้รับความเป็นธรรม
2. การใช้ข้อเรียกร้องและการเจรจาต่อรองของลูกจ้างเป็นแนวทางในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมการทำงานให้ลูกจ้างมีประสิทธิภาพการทำงานสูงขึ้น
3. การจัดกิจกรรมสานสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างอย่างสร้างสรรค์ต่อเนื่องเพื่อลดช่องว่าง และเพิ่มศักยภาพในการทำงาน

สำหรับประเด็นการบังคับใช้แรงงาน แรงงานเด็ก หรือแรงงานทาสนั้น ถือเป็น การขูดรีดแรงงาน เป็นอาชญากรรมทางกฎหมายต่อบุคคลและเป็นการทำความเสียหายต่อประเทศชาติมักเกิดขึ้นในวิสาหกิจที่เป็นโรงงาน การใช้แรงงานที่ไม่เต็มใจ งานที่มีคุณภาพและมีปริมาณมากขึ้น มักได้มาจากแรงงานที่เต็มใจทำงานเป็นอันดับแรก การที่นายจ้างกระทำผิดกฎหมายด้วยการบังคับใช้แรงงานหรือใช้แรงงานเด็กราคาถูก อาจทำให้นายจ้างต้อง 'ได้ไม่คุ้มเสีย'

วิสาหกิจที่มี CSR

จะสังเกตได้ว่าวิสาหกิจที่มี CSR ไม่กีดกันการจ้างงานอาชีพ และความก้าวหน้าในการทำงานโดยพิจารณาจากชาติพันธุ์ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง ภูมิฐานะ หรือชนชั้น เป็นต้น การกีดกันนี้อาจเกิดขึ้นได้ตั้งแต่การไม่จ้างแรงงานหญิงหรือจ้างในราคาถูกพิเศษในไร่ นา จนถึงธุรกิจคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยที่อาจกีดกันหรือเลือกปฏิบัติต่อพนักงานตามสถาบันที่จบมาหรือภูมิฐานะเดิม

เครื่องวัดว่าวิสาหกิจใดปฏิบัติต่อลูกจ้างอย่างเหมาะสมหรือไม่ ก็ดูที่การปฏิบัติตามกฎหมายแรงงานอย่างเคร่งครัด การยินดีช่วยเหลือหากลูกจ้างไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือการไม่อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายเอาเปรียบลูกจ้าง

นอกจากนี้ วิสาหกิจยังพึงส่งเสริมให้ลูกจ้างได้มีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการพัฒนาทักษะ การศึกษาต่อเนื่อง หรือการศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นสูงเพิ่มขึ้น การทำบุญบริจาค เช่นนี้ ย่อมจะทำให้เกิดประสิทธิภาพการผลิตสูงขึ้น ส่งผลดีต่อวิสาหกิจในที่สุด

มาตรฐานและจรรยาบรรณ

แรงงานของเราต้องมีมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณที่ดี ซึ่งถือเป็น Soft Laws ที่ต้องถือปฏิบัติในฐานะพนักงานที่ดี นอกเหนือจากการอยู่ในกรอบกฎหมาย Hard Laws เช่น กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา ฯลฯ แล้ว ทั้งนี้ตั้งแต่พนักงานระดับผู้ใช้แรงงานทั่วไป เช่น พนักงานขับรถ จนถึงพนักงานระดับนักวิชาชีพ ซึ่งต้องมีการควบคุมตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณโดยเคร่งครัด เช่น มรรยาทนายจรรยาบรรณแพทย์

การควบคุมตามมาตรฐานและจรรยาบรรณพนักงานนั้น นอกจากจะต้องกำหนดไว้ชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ยังต้องมีการตรวจสอบเป็นระยะๆ โดยถือเป็นการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพอย่างหนึ่ง การมีมาตรฐานและจรรยาบรรณที่ดี ย่อมทำให้ผลิตผลหรือผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจนั้นๆ มีคุณภาพ ทำให้สามารถขายหรือให้บริการได้ดี ทำให้ธุรกิจมีการเติบโตอย่างมั่นคง

นำแรงงานสู่การทำดี

นอกเหนือจากการจัดสวัสดิการแรงงานที่ดี การให้สิทธิที่พึงได้แก่พนักงานแล้ว CSR ที่เกี่ยวข้องกับพนักงานยังรวมความไปถึงการให้พนักงานมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมสร้างสรรค์ประโยชน์ต่อสังคม ไม่ว่าจะเป็นการรณรงค์ด้านสิ่งแวดล้อม หรือการบำเพ็ญประโยชน์อื่น

การให้แรงงานของเรามีโอกาสอาสาทำดีต่างๆ ย่อมทำให้แรงงานมีความภูมิใจในศักดิ์ศรีของตนเอง มีความรักและผูกพันกับวิสาหกิจที่ตนรับจ้างอยู่ การมีพนักงานที่มีจิตใจดี ย่อมทำให้สังคมในวิสาหกิจนั้นน่าอยู่ นำทำงาน ส่งผลดีต่อวิสาหกิจเอง

แรงงานถือเป็นหุ้นส่วนความสำเร็จที่วิสาหกิจที่มี CSR ทั้งหลายให้ความสำคัญอยู่เสมอ สภาองค์กรนายจ้างแห่งประเทศไทยส่งเสริมให้วิสาหกิจทั้งหลายมี CSR เพื่อให้วิสาหกิจทั้งหลายมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

